

QORXULU ƏHVALATLAR

**ƏRİBƏ
ADLI**

BANKET ZALI

FƏRHAD MƏMMƏDOV

Q orxulu Əhvalatlar silsiləsindən

QƏRİBƏ ADLI BANKET ZALI

Fərhad Məmmədov ©

2018

Divanda yerini rahatladığı, televizorun pultunun qırmızı düyməsini basmışdı ki, mobil telefonunun klassik polifonik zəngi səsləndi. Tünd göy polverinin altından pırtlamış qarnını qaşıyıb, fikrə getdi. Sol ayağını silkələdən telefonu cibindən çıxarmamış, bu axşam saatda kimin zəng etdiyini tapmağa cəhd etdi. İş sərbəst rejimli idi, dostları və köməkçiləri isə yaxşı bilirdi ki, Mehmana axşam yeddidən sonra zəng vurmaq olmaz. Yalnız hər hansı fors-major və ya bədbəxt hadisə baş verdikdə, onlardan kiminsə yaxın ailə üzvü rəhmətə getdikdə onu narahat etməyə cürət edərdilər. Halbuki son beş ildə təsbit etdiyi bu qaydanı kiminsə pozduğunu xatırlamırdı. Dedi yaqin üçrəqəmli “fırıldaq” və ya başqa adla desək reklam, nömrə sırama xarakterli zənglərdəndir.

Ekranın displeyində yeniyetmə oğlu Ayazın onu qucaqlayan yerdə çəkilmiş şəkli peyda oldu.

“Ay arvad, uşaq bəyəm harasa çıxıb?”, - deyər üzünü çevirmədən səsinə güc verdi.

Oğlunu nə qədər çox istəsə də, ana tərəfə çəkmişdi, onun kimi qorxmaz və ürəkli deyildi. Məktəbdən birbaşa evə gəlir, bütün gününü otağında videooyun konsullarının və fərdi kompüterin arxasında keçirirdi.

“Yox, musiqi dərsi dünən idi”

Daha sual verməyə lüzum bilməyib, yaşıl qəbul düyməsini sıxdı. Ürəyinə tədricən nigrançılıq mərzəi sirayət edirdi.

“Alo”, - deyər dilləndi. “Hardasan?”

“Papa, tez məni gəl bulardan qurtar. Məni öldürmək istəyirlər. İndi birtəhər gizlənmirəm. Tələs gəl tap məni”

İstər-istəməz ayağa qalxıb, həyəcədən qeyri-ixtiyarı olaraq telefonu sol qulağından sağ qulağına qoydu.

“Ayaz nə gic-gic zarafatı edirsən, hardasan deyirəm sənə?” – deyər zəhləmlə çığırdı

“Çox danışa bilmirəm” - oğlu artıq pıçiltıya keçmişdi – gəl qurtar məni”

“Kim səni öldürmək istəyir, cavab verdə, hardasan bu dəqiqə də, çıxıram mən”

“Mənim otağımda monitorin yanında...” – cümləsi yarımçıq qaldı. Taxta qapının pəslə çəftəsinin cırıltı səsi eşidildi. Növbəti səslərdən aydın olurdu ki, Ayazı tapan şəxslə onun arasında mübarizə gedirdi. Sonra bir neçə saniyə sükut yarandı.

“Ayaz cavab ver, Ayaz!”

“Ay kişi nə olub”, - deyər həyat yoldaşı üzünə qocalmaya qarşı qara bambuk maskası vurmuş şəkildə, əynində ağ hamam xalası, özünü təşviş içində qonaq otağına yetirdi.

Yoldaşına cavab vermək həmin an onun prioritetlərinə yaxın belə durmurdu. Məktəb illərindən bəri sevdiyi xanımı sanki ümumiyyətlə mövcud deyildi.

“Ayaz, ayaz!”, - deyə gözləri yaşarmış şəkildə çığırdı.

Ancaq xəttin qarşı tərəfində artıq dəstəyi qoymuşdular.

“Ay kişi nə baş verib. Ay az otağında deyil bəyəm? Ürəyim partladı, bi de görək də”

“Susda bir dəqiqə”, - deyə özündən asılı olmayaraq səsinə qaldırdı. Yoldaşı əli ilə ürəyini tutub, divana əyləşdi və ərinin gözlərində cavab axtarmağa çalışdı.

Oğlunun telefonu ya sındırılmış ya da söndürülmüşdü. Zəng çatmırdı. Başını tamam itirmişdi. Ancaq yaxşı bilirdi belə vəziyyətlərdə soyuqqanlı olmaq lazımdır. Əvvəl yoldaşına olanları dedi, sonra kriminal aləmdə kifayət qədər çəkisi olan bir-iki dostunu yığdı. Uşağın otağına qalxan vaxt belə dostlardan biri ilə danışdı

“Hə artıq otağındayam”, işıq yandırır, tör-töküntü, divarları “Hobbit” filminin məşhur personajlarının tamölçülü plakatları ilə əhatə olunmuş otaqda Ayazın iş masasına yaxınlaşdı. “Monitorun qabağına baxıram, bir şey tapa bilmirəm”

“Nakleyqa, hər hansı kağız parçası yoxdu ki?” deyə qarşı tərəf soruşdu.

“Yox heçnə”

“Sənə monitorun arxasında demişdi?, bəlkə komputerdə hər hansı qeyd aparıb?”

Mehman telefonu səsgücləndirici rejimində keçirib, kompüterini yandırdı.

“Giriş üçün şifrəni daxil edin!” deyə rus dilində yazısı olan pəncərə peyda oldu.

“Komputer koddadı, kodunu da özündən başqa heç kim bilmir.”

“Hə, çox müəmmalı məsələdi...sənə görün nə demək istəyib,...”

“O təzə texnologiyalar var e, GPS sistemi ilə güdürlər telefonun son zəng edildiyi yerin kordinatların. Onu hər necəşə etməy olmaz”

“Onun üçün operatora xüsusi sərəncam göstərmək lazımdır, sərəncama görə işə, polisə rəsmi qaydada ərizə verməlisən.”

“Yox, hələ ki, polisi qoşmaq lazım deyil bu məsələyə”

“Dayan görüm, zibil yeşini yoxlamısan?”, birdən qarşı tərəf ürəyinə nəisə dammış tərzdə soruşdu...”

Mehman masanın altındakı balaca zibil yeşinin qara poletilen torbasını çıxarıb, klaviaturanı kənara itələdi və masanın üzərinə boşaltdı. Snickers, Mars, müxtəlif çips növlərinin bağlamalarından savayı, dəvətnamə formasında olan açıqca tapdı. Qara fonda mavi dalğavari xəttlər baş yazının ətrafında qərribə şəkildə məcmu hala gəlirdi. Hər halda rəngindən və dizaynından anladı ki, toy dəvətnaməsi deyil.

“Nə oldu, bir şey tapdın?”, - deyə qarşı tərəf ısrarla cavab istədi

“Hə dəvətnaməyə bənəyir, ortada restorandı, şirkətdi nədi, adı yazılıb. Qələzdi “Anam hem-Litaq”...”

“Litaq? Yəqin hind restoranı zəddi. İçinə bax, gör nə deyir orda.”

Üst qapağı açan kimi içindən kəpənəyə bənzər bir şey üzərinə uçdu. Ancaq Mehman heç həyəcanlanmadı belə. Məktubun arasına süni kəpənək mexanizmi qoymağın yeniyyətmələri arasında artıq bir trendə çevrildiyindən xəbərdar idi. İçində kursivlə sadəcə bunlar yazılmışdı:

“Əziz dost, dəvətlisiniz, kostyumla gəlməyi unutmayın”

Ünvan: Zeynalabdin Tağıyev küçəsi 71, döngə 2” (Tikiş sexinin arxası).

Yazını ucadan oxuya-oxuya, dar uzun qol köynəyinin sol manjeti arasından içəri gizlətdiyi, mismardan da nazik dəmir bizi, oynadıracaraq biraz geri itələdi. Prinsipial olaraq evdə odlu silah saxlamırdı. Lazım gələsəydi evinə pulemyotda gətizdirə bilərdi, amma 40-42 il əvvəl əmisi qızı 5 yaşında olanda babasının tüfəngi ilə oynayan zaman 3 yaşlı qardaşını qanına qəltan etmişdi. Ərköyün lakin, “mamaşağı” böyütdüyü oğlunun tüfənglə ehtiyatsız davranıb, özünə və ya kənardakılara bu cür faciə yaşatmasını istəmədi. Üstəlik soyuq silah hələ dəmirbarmalıqlar arxasında olduğu illərdən əlinə daha yaxşı yatırdı, onunla daha çevik və gözlənilməz hərəkət edə bilirdi.

“Sən araşdır gör bu nə restorandı, nə tədbir keçirirlər, yiyəsi kimdi, adamlarından da bir iki nəfər silahlı göndər həmin ünvana, mən də artıq çıxıram.”

“Problem yoxdu, uzağı 10 dəqiqəyə ordadılar, sən sadəcə ünvanı esəmsə at mənə, yada bilirən nə var, ümumiyyətlə şəklini çək göndər mənə, üz qabığını da.

“Yaxşı” deyə dəstəyi qoyub, dəvətnaməni əlinə aldı və pilləkanları bir nəfəsə düşüb, qaraja tələsdi. Mavi-xrom Hyunday Sonatasının işə salıb, çarxın altındakı çınqılları ətrafa sıçradaraq, yüksək sürətlə yola çıxdı. O qədər başını itirmişdi ki, ünvanı belə, dostuna göndərməyi unutdu.

Gecənin zülmətinə bürünmüş çöllü biyabanda eyni boyda olan iki gənc yanbayan dayanmışdı. Az qala sinxron şəkildə siqaret tüstüləyib, qarşılarında damındakı proyektoru ilə qazıntı işləri aparan traktorun gedişlərini maraqlı baxışlarla izləyirdilər. Kifayət qədər dərin və simmetrik çuxur idi. Daha çox özlü üçün qazılan çuxur – “kətlə” təəssüratı yaradırdı.

“Beton qarışdırıcı maşın hazır mı?”

“Yoldadı, deyir uzağı iyirmi dəqiqəyə burdadı. Dərnəgül yolu ilə gəlir.

Kənardan baxan onların əkiz qardaşları olduğunu zənn edərdi, o qədər bədən quruluşları və saç üslubları bir birinə bənzəyirdi ki. Soldakı közü heç yarıya qədər çatmamış papirosunu xəndəyin içinə vızıldatdı. Sağdakına bir sille vurdu. Dərhal həmin yanağından öpüb yaxından gözlərinin içinə baxdı və bərk silkələdi.

“Əşidirsən məni, həyəcanlanma, hər şey yaxşı olacaq. Əsas odur mən deyənləri elə. Sən qərarı sən verirsən, indi də çıxıb gedə bilərsən, yolun açıqdır. Sadəcə bil ki, sən olmasan, heç nə baş tutmayacaq. Yeni il işıqlarını görməsən, bir ləmpəsi çəzən kimi bütün naqildəki işıqlar söndür. Səndə elə, bizim vacib ləmpəmizsən”

“Sən dediyin sovet yolka işıqları olub, indiklərin hansı xarab olur o yandır, qalanları yanır”

Soldakı cavan gülümsədi.

“Ay yaramaz, hələ zarafat da edir...Əla! Bax belə nikbin ol, pozitiv fikirləş nəticəsi də yaxşı olacaq. Birdən o olar, birdən bu olar kimi beyni xərçəng edən düşüncələrdən azad ol. Di get”, qolundakı elektron saatin yaşıl illüminasiyasını aktivləşdirib vaxta nəzər saldı “45-50 dəqiqəyə gərək yerində olasan. Uğurlar!

Sağdakı gülümsəmə də, bir qədər aralanan kimi mısmırığını salladı. Boynunu sıxan qalstukunu bir qədər boşaltdı və dodağının altında giley-güzar edib artıq mühərriki işlək vəziyyətə gətirilmiş və sükan arxasında eybəcər sifətli sürücünün olduğu tünd rəngli mikroavtobusa mindi.

Soldakə gədənin isə nəzərləri hələ də, qarşısındakı ağır texnikada idi. Üzündə azgın təbəssüm,damağında artıq ikinci siqaret közəirdi.

Bir mərtəbəli restoran dörd tərəfdən binalarla və yarım-tikililərlə əhatə olunmuş olunmuşdu. Onu heç restoranda adlandırmaq olmazdı. Azından işıqlandırılan reklam lövhəsi də yox idi. Sadəcə binanın girişində yanan 200 yüzlük lampə “Banket zalı” yazılı kiçik və yöndəmsiz lövhəni işıqlandırır. Ətrafdakı binalarına heç birində işıqlar yanmırdı. Elə bil kabus şəhəriyə daxil olmuşdu. Dəvətnaməni yenidən açıb, oyan-buyanına baxdı, sonra arxasında, ünvan yazısının üstündə həkk olunmuş böyük miqyaslı kiçik plana nəzər saldı. Hələ də möhtəşəm dizaynı olan dəvətnamənim bu dırnaqarası “banket zalı” adlı törtöküntü, ulduz reytingi sistem i anlayışından çox uzaq işə oby ekti olduğuna şübhə ilə yanaşır. Restorandan çox məhəllənin ortasında tikilən xeyir-şər evinə oxşayırdı. Cəmi iki pəncərəsi və bir nəfəsliliyi var idi, hər biri içəridən sarı pərdələrlə əhatələnmişdi insan siluətlərinin vargəl etdiyini görmək olardı. İçəridə səslənən musiqinin bası o qədər gur idi ki, vibrasiyası az qala avtomobilinin ön panelindəki xırsa siqaret külləri atılıb-düşürdü. Avtomobildən enib, anti-qaçırma sistemini işə saldı.Dırnaqarası banket zalının girişində yarıya qədər pas atmış aşağıda isə boz rəngli boyası tədricən qopmağa başlamış seyf qapı var idi.

Əlini dəstəyə atıb çəkdi. Ağır qapı azca aralanan kimi qulaqdələn detsibel axını çölə yol tapdı. Vibrasiyası aktiv olmasaydı, bəlkə də telefonuna zəng gəldiyindən xəbəri olmayacaqdır.

“Alo, Mehman. Nəsə olub? Ünvanı niyə göndərmədin.”

“Lap yadımdan çıxdı, gəl belə deyim yaz bir yerə. Zeynalabdin Tağıyev küçəsi 71, döngə 2” (Tikiş sexinin arxası)”

“Musiqi səsi gəlir, hardasan sən?”

“Çatmışam həmin yerə... yaxşı çox danışa bilmirəm. Girirəm içəri”

“Gözlə, tələsmə. Uşaqlardan bir girərsən...Mehm...”

Mehman əsəbi şəkildə dəstəyi qoyub, içəri daxil oldu. O qədər də yaxşı işıqlandırılmamış dəhlizə ayaq basan kimi siqaret tüstüsü onu vurdu. Qarşında bir cütlük - əynində qara kostyum, ağ köynəyinin yaxası açıq, uzun saçları arxadan yığılmış , damağında siqaret olan qarabuğdayı cavan oğlan dayanmışdı. Əllərini dəmir maqnitə yapışan kimi özünü ona tərəf özünü qabağı vermiş, əynində yataq geyimindən heç bir fərqi olmayan, om baları və çiynlərini açıqda qoymuş al qırmızı rəngli paltar geymiş qızın belindən tutmuşdu. Mazaqlaşan gənclər içəriyə ağsaqqalın daxil olduğunu görüb özlərini yığışdırmağa lüzum bilmədilər belə. Yalnız etinadsız baxış bəxş edib, söhbətə davam etdilər.

“Anamhem-Litaq” restoranı buradır?” – adının yaddında saxlaya bilmədiyi üçün zəif işıq altında bir təhər dəvətnamənin üzərindəki yazını oxudu.

Qızın əngi çöndü. Sanki sevgilisi ilə həyatının son saatını keçirib, saniyələrini sayırdı, bu anda yad bir adam onun qızıdan dəyərli vaxtını oğurlayırdı. Oğlan cavab verməyə lüzum görməyib işarə barmağını qulağına tuşlayıb, “əşitmirəm nə deyirsən” tipli jestlə cavab verdi.

Bəxtindən şənliyin disk-jokeyi mahnını kəsdi. Qulaqları sükuta öyrəşmədiyiindən, bir anlıq cingilti əmələ gəldi.

“Deyirəm Anamhem-Litaq restoranı buradır? Düz gəlm işəm?”

“Adını bilmirəm, banket zalına keçməy istəyirsənsə, sağdakı qapıdan keç”

“İçəridə toydu, nişandı, şənlikdi nədir?” - deyə soruşan vaxt, lənətə gəlmiş dicey daha gur və ritimli mahnını qoşdu. Bivec gənclər yenədə öz söhbətlərində idilər, elə bil bu səs-küydə dediklərini dodaqlarından oxuyurdular.

Banket zalının taxta qapısını açılıb bağlanan dəstəyi yox idi, tutqacından içəri doğru itələyib, bir gün qalsan qulaq pərdələrini zədələyə biləcək səslərin episentrinə daxil oldu. İçəridə oğlanlı qızlı 30-35 yeniyetmə var idi. Oğlanlar bir qayda olaraq qara kostyum ağ köynəkdə idilər. Əksəriyyətində mavi rəngli qalstuk var idi. Qızlar isə qısalı-uzunlu müxtəlif rəngli donlarda və paltarlarda idilər. Aralarında bir iki başı bağlı gənc qız da yer alırdı. 3-4 masanın birləşməsindən formalaşan uzun süfrə o qədər də böyük olmayan və müxtəlif rəsmlər, suvenirlər və fərqli ölçülərdə olan samovarları saxlayan rəflər və xalçalarla bəzədilmiş divara tərəf çəkilməmişdi ki, ortada rəqs etməyə daha geniş yer olsun. Masanın arxasında 2-3 yaşlı qadın əyləşmişdi. İkisi rəqs edən cavanları telefonlarının kamerası ilə qeydə alırdı. Artıq çəkili üçüncü yaşlı qadın, nəvəsi yaşında olan balaca qıza tort yedizdirirdi.

Gənclərə gəlincə 3-4 nəfər arxasına ona durub əl çalırdı. Yəqin etmək olardı ki, rəqs etməkdə arası olmayan tiplərdəndilər. Qalanları oğlanlı qızlı ortaya düşüb xəyalı atları çapırdılar. Mahnı artıq qulağı qabar etmiş “Gangnam Style” hiti idi. Bayaقدan lənət oxuduğu, və gülünc eynəkdə uzunsaç bir gədə kimi təsəvvür etdiyi diceyən əsər əlamət yoxuydu. Çox güman uşaqlar özləri növbə ilə kənarda olan netbukun arxasına keçib, istədiyi treki seçirdi. Elə dəhlizdə olanda yaranan fasilə də yəqin elə ona görə idi. Kimsə stop edib, lazımı mahnını axtarmağa çalışırdı.

Rəqs edən gənclər onu görsələr də, robot dəqiqliyi ilə sinxron şəkildə rəqs etməyə davam edirdilər. Hələ də baş açə bilmirdi bu gənclər nəyi qeyd edir, maskarad deyildi ki, məktəb və universitetlərdə yeni dəbə düşmüş Hellouin olduğunu fərz etsin. Nişan, ad gününə də ümumiyyətlə bənzərmirdi, çünki geyim kodu sərbəst deyildi. Kimə yaxınlaşmalı olduğuna tərəddüd edən Mehman bu vaxt nəvəsini yedizdirən kök qadının ona tuşlanmış nifrət dolu baxışlarını tutdu. Dizinin üstündəki qızıqaz artıq yoxa çıxmışdı, qadın gözlərin təməsinə tab gətirməyərək, üzünü rəqs meydanına tərəf o tərəf çevirdi ki, elə bil ümumiyyətlə Mehman tərəfə nəzər salan o deyildi.

Yaxınlaşıb, əlini əl çalan hündürboy yeniyetmələrdən birinə çevirib, ona tərəf dönməsini istədi. Gözünün altında “göy fənər” olan oğlana məktəbli demək olmazdı, rahat 25-30 yaşlarında olardı. Əmin idi ki, onu haradasa görüb. Özünü qabağa verib qulağına qışqırdı.

“Mən oğlum u axtarıram”

“Nə? Tualet axtarısız?”

“Əşi yox” deyə üzünü turşudaraq bir azda bərkədən “Deyirəm ki, oğlum u axtarıram. Ayazı”

“Ağsaqqal gəl masaya tərəf çəkilək, belə ağız deyəni eşitmək olmur.”

Aralaşdıqdan sonra sualını təkrarladı:

“Ayaz, belə adam tanımıram. Biz elə bir adamı dəvət etməmişik, ancaq dost-tanışdı burda, yəqin yeri səhv salmışız.”

“Nə keçirirsiniz ki, burda soruşmaq eyb olmasın?”

“Keçmiş sinif yoldaşımız, bax o ortada tər tökən, Avstraliyadan gəlib. Vətənə gəlişini qeyd edirik, sinif yoldaşları olaraq, 6 il əvvəl məzun olmuşuq. Sizin oğlunuzun neçə yaşı var ki,

“10-cu sinifdə oxuyur, 64 nömrəli məktəbdə.

“Onda ümumiyyətlə burda ola bilməz, biz 230 nömrəli məktəbi bitirmişik hamımız, o masada əyləşən üç qadın da müəllimlərimiz olub, onlardan savayı bir qıraq adam yoxdu. Yəqin başqa yerə gedib. Ünvanı səhv salırsız.”

“Ay uşaq, nə başlamısan eh mənə nağıl danışmağa, ünvan səhv salan yaşımdı. Ala bu da dəvətnamə” deyə gileyləndi. Həmin əsnada mahnı başa çatdığından son ifadəsi elə səsləndi ki, sanki Mehman gəncin üstünə çıxırır. Netbukun arxasına keçmiş qaqaş, nəisə problem in yarandığını görüb, Eyyub Yaqubovun “Küləklər” mahnısını qoşdu və səsinə aşağı saldı. Oğlanlar qızları masaya tərəf göndərdilər. Amerikadan gələn qonaq adlandırdıqları maygülü və 3-4 başqa həmyaşıdı da süfrə başına döndülər. Qalanları Mehmanla həmsöhbətinin başına yığılıb, sirkulla çəkilən çevrə dəqiqliyində halqa əmələ gətirildilər. Mehman biləyini qaşadığını imitasiya edərək hər ehtimala qarşı sağ əli ilə sol qolunda gizlətdiyi bizi bir qədər qabağa verdi.

“Nəsə problem var Dadaş”, - deyərək başqa bir pəzəvəng lotu ədasıyla Mehmana baxa-baxa soruşdu.

“Əşi nə problem, ağsaqqal oğlunu axtarır. Baxaq dəvətnaməyə...Ünvan düzdür, həmin ünvanıdır. Ancaq bura restoran zad-deyil, bibim oğlundan almışam açarını buranın, xeyir-şər binasıdır, arada banket zalı kim i yığıncaqlar, partilər keçirik”

Əzilmə iş dəvətnamənim üz hissəsini çevirib adını oxudu.

“Anam hem-Litaq, nə qoribə addı. Dayı buraları tanımayan biri olsaydım, deyərdim yəqin səhv gəlmişiz, ancaq atamın goruna and içirəm ki, bu rayonda ümumiyyətlə bu adda restoran, kafe yoxdur.”

“Bəlkə ləzgi restoranıdır?”, - deyərək qızları masaya göndərən qurd sifətli oğlan dilləndi. Yalnız anımanın qurbanı olduğunun fərqinə varıb, artıq özü də Mehmana yardım etmək üçün can yandırır. Üzünü Mehmanın həmsöhbətinə tutub: “Rasimin moynasının yanında, təzə restoran açılar, əvvəl İbra kafesi var idiya, Qalatasarayın oyunlarına baxırdıq orda, 1-2 həftədi açılar Dağıstanlı uşaqlar. Yəqin artıq adını dəyişiblər restoranın”

“Qurd” Mehmanın reaksiyasını gözlədi. Mehmanın özünü kəşf etdiyini görüb, artıq yenidən yemək-içməklə canlanan süfrəyə tərəf boylandı.

“Saleh! Bir bura zəhmət çək” deyərək səsləndi. “Ləzgidi, ondan öyrənək” Mehman üçün şərh etdi.

Kürən və üzü çopur-çopur olan bir gənc çaşqınlıq içində və ehtiyatlı addımlarla onlara tərəf gəlirdi.

“Eşidirəm”

“Saleh, köhnə İbra kafesinin yerinə ləzgi restoranı açıblara, ondan xəbər var?”

“Mən başa düşə bilmirəm, ləzgilər yəhudi icması zəddi hər nümayəndəsindən, onun fəaliyyətindən xəbəri olsun, nə var damarında ləzgi qanı axır, bütün ləzgi restoranların qarış-qarış gəzməliyəm, bu nə qəribə düşüncə tərzidir.

“Qurd” gülüm sədi.

“Əşi o mənada demirəm, ləzgi dili yadında qalıb heç olmasa, yoxsa evdə də bütün günü rusca danışsınız”

“Yo, nə danışsın, danışa bilirəm”

“Onda gör burda ləzgi dilində yazılıb?”

“Anam hem- Li-ta-Q, heç tələffüz edə bilmirəm. Dəlisən burda heç bizim dildən heç bir hecəda yoxdu”.

“Yaxşı şişirtmə”, - suyuşüzülən baxışlarını Mehmana qaytarıb- “Yəqin oğlunuz sizinlə zərəfatlaşıb, başqa yerə ged...” sözünü arxasında Saleh kəsdi.

“Qatil Mehman!”

Elə bilə əlində gizlətdiyi bizlə ürəyini dəldilər. Bu burnufırtılıq cavan onun adını hardan bilə bilərdi. Üstəlik onu təhqir də edir. O dəqiqə üzərinə atılıb, yaxasından yapışdı. Qorxudan az qala altına qaçıran gənci silkələyərək soruşdu.

“Sən mənə hardan tanıyırsan? Oğlum də görüm hardadı?”

“Ağsaqqal lazım deyil” – deyə 4-5 cavan onu, qalanları ləzgi Salehi aralaşırdı.

“Mən sizi heç hardan tanımıram dayı, sadəcə dəvətnamənim üzərində elə yazılıb.

Mehmanın Dadaş adlı həmsöhbəti yenidən vəziyyətə öz nəzarətinə götürməyə çalışdı.

“Saleh nə gijdiyirsən, heç zərəfatın yeridir. Görmürsən oğlunu axtarır.”

“Vallah məzələnmirəm. Elə yazılıb. Tərsinə oxuyanda Litaq – yəni Qatil, Anam hem - yəni Mehmana. Qatil Mehmana. Müraciət formasında tərsinə yazılıb.

“İçini açıb oxumaq olar dayı?” deyə Dadaş mat-məəttəl qalmış Mehmandan hörmət naminə soruşdu. Mehman baş işarəsi ilə təsdiq verdi.

Cavanlar bir gövdədə birləşən əjdaha başları kimi dəvətnamənin ətrafında sıxlaşdılar.

“Sizin adınız Mehmandır dayı” – deyə “qurd” nəzakətli tərzdə dilləndi.

“Bəli”

“Bu dəvətnamədi, məktubda heç sizin oğlunuza aidıyyatı yoxdur, sizə ünvanlanıb onda. Siz ən yaxşısı polisə müraciət edin. Üzünüzdəndə görürəm artıq ciddi məsələdir, yəni hər hansı yersiz tövsiyə verib sizi daha da sinirləndirmək istəmirəm.”

Bu arada fikirdən neytral bir nəzər nöqtəsi olaraq masanı seçdiyi vaxt, yaşlı qadınlar arasında söz-söhbətin düşdüyünü gördü. Nəisə bir-birinə irad tutub, qaş oynadırlar. Süfrə arxasında olan cavanlar isə onları him-cimlə sakitləşdirməyə çalışırdılar. İş o yer çatdı ki, gombul qadın fincanındakı yarım-dolu və ya yarım boş çəhrayı kompotu üz-gözüinə qarımış

qadınlar kimi bir vedrə makiyaj “yapışdırmış” xalanın üstünə boşaltdı. Oponentinin cavab verəcəyindən çəkinmədən belə nəvəsini qucağına aldı və Mehmana yenidən qəzəb dolu baxışlar bəxş edib, banket zalını tərk etdi.

“Dayı sizin oğlunuzun şəkli var?”, deyərək “qurd” sanki qarşılarında dramatik səhnənin sadəcə təxəyyülün məhsulu imiş kimi, sordu.

Mehman cüzdanının vizit/ plastik kart yerində əklədiyi oğlunun 2 il əvvəl Nabranda birgə çəkirdiyi şəkli göstərdi.

“Adı Ayazdı, bir neçə il əvvəl çəkilib, ancaq üzü çoxda dəyişilməyib, sadəcə indi biraz saç buraxıb.”

Şəkil əldən-ələ ötürüldüyü vaxt qapı tərəfə çönüb baxdı. Cavanlar diqqətlə baxıb pıçıldışırdılar, ancaq üzlərindən onu həqiqətən birinci dəfə gördüklərini sezmək olur. Mehman özü üçün bir şey dəqiqləşdirdi. Cavanların oğlunun başına gələn işlə və ya potensial qaçırılması ilə heç bir əlaqəsi yox idi. Ona elə gəlir ki, bütün sualların cavabı ona bilmədiyi səbəbdən bütün vücudu ilə nifrət edən qadında gizlənir.

“Yox dayı bizdən heç kim tanımadı oğlunuzu”

Mehman qadına çatmaq üçün sağollaşmadan qapıya tərəf götürüldü.

“Dayı lazımdı polis çağırıq, hər necəsə kömək edərkən”. Mehman yenə də kobudluq edərək deyilənlərə məhəl qoymadı və geri çevrilmədən qapını açıb, havası nisbətən təmiz dəhlizə çıxdı. Müasir tipli “Leyli-Məcnun” artıq dəhlizdə yox idi. Dəmiri qapını təpiyi ilə itələyib, çölə çıxdı. Qadın və onun nəvəsini görə bilmədi. Yarım dəqiqənin içində ilim-ilim itməşdilər bu atılmış binaların əsarətində olan məhəllədən. Döngənin başladığı yerə qədər addım lasa da, Diogen əlində fənər bu tərəflərə gəlsəydi belə nə sağda nə də solda bir canlı tapa bilməzdi.

Geri dönüb dəhlizə daxil oldu. Musiqi səsi artıq tamamilə kəsilmişdi. İçəri keçib ilk növbədə etdiyi hərəkətə görə üzrxahlıq etməyi düşünürdü. Ancaq əvvəl zəng edib, olanları avtoritet dostuna danışmalı idi. Birdən musiqini yenidən qoşsalar yenidən çölə çıxmalı olacaqdı. Telefonun displeyini yandıran kimi bir oxunmamış mesajın olduğunu gördü. Bilmədi sevinsin yoxsa kədərlənsin, təxəyyülü çox zəngin idi. Bəziləri deyirdi ki, hər şey yaxşıdır, oğlu sadəcə onunla axmaq zərəfat edir və həmin ismarıcı peşman olduğu üçün yazıb. Başqası deyirdi ki, oğlunu həqiqətən qaçıdırıb ya da öldürüblər, ona da bu barədə bildiriş yollayıblar. O qədər də inancılı insan olmasa da, Bismillah deyib ismarıcı açdı.

“Zəng etdiyiniz abonent artıq şəbəkə daxilindədir”- deyərək yazılırdı. Qarışıq hisslər yenidən Mehmanı cənginə aldı. Qatil və ya uşaq oğrusu telefonu niyə açsın ki, polis araşdırma aparsa mobil telefonun cari yerini müəyyən edə biləcək. Deməli elə oğlu idi, onun başına bu oyunu götürən.

“Vsyoy Ayaz, səni 1 ay internetdən məhrum etməsən, Mehman deyiləm”, sevincdən üzünə təbəssüm qondu və telefonu yıxdı. Çağırmağa başladı.

Həmin an banket zalından mobil telefon zəngi cingildədi. Yox bu sıradan bir rinqton deyildi. Oğlunun seçdiyi “Ouşenin 12 dostu” filmindən Nikkifurinin ritmik “A la Menthe” saundtreki idi. Bayaقدan gizlətdiyi soyuq silahı çıxarıb var gücü ilə qapıya bir tək vurdu və qəzəbli ayı həmləsi ilə içəri hücum çəkdi.

“Oğlum hardadı?” –deyə çığırmışdı ki, masa arxasında artıq heç kəsin olmadığını, cavanlı-qocalı hamının, səs gücləndiriciləri idarə edən netbukun qoyulduğu masanın ətrafına arı bala yığışan kimi toplaşdığını və diqqətlərini bir nöqtəyə toşladıklarını gördü.

Zalın ortasına kim i gəldi və yenidən bağırdı:

“Sizinlə deyiləm. Ay şəbərsiz yığımı, oğluma neyləmişiniz?”

“Arılar” üzlərini elə sinxronluqla ona tərəf çevirdilər ki, içində ona yad olan qorxu duyğuları dalğalandı. Birdən işıqlar tamamilə keçdi, gözü heç nəyi görə bilmirdi. Cavanların oyan-buyana qaçırdığını eşitmək olurdu. Eyni zamanda gülüşlər qopdu. Həyəcan və qorxu qəhər olub ürəyini ağzına gətirmişdi. Uşaqlıqda qaranlıq otaqda qalmaqla bağlı fobiyları yadına düşdü.

“Məndən nə istəyirsiniz, əclaflar, oğlumdan nə istəyirsiniz, siz o neynəyib axı?”

Addım səslərindən əmin oldu ki, onu hər tərəfdən dövrəyə alıblar və halqa getdikcə daralırlar. “Əlim də silah var. Yaxın gəlməyin. Xata çıxar”

Hay verən olmadı, yaxınlaşmağa davam edirdilər.

“Gəlməyin” - deyər bağırdı

Qara zülmətdə əlində tutduğu bizlə boş havaya öldürücü zərbələr endirirdi.

“Mehman. Mehman.Mehman. Mehman...” birdə hamı xorla onun adını səsləndirməyə başladı. Elə bilə hansısa klubun sevimli futbolçusunun adını şüar kimi çağırırdılar.

Sonra gözüne tuşlanan gur işıq peyda oldu. 2-3-4-5....10-15 ayrı, hərəkət edən işıq gözlərini dəlirdi. Mobil telefon kameralarının ön fənarını işə salmışdılar. Daha bilmədi fənar xətrinə idi, yoxsa həqiqətən videoya qeydə alırdılar.

İxtiyarı işığın birinə tərəf cummağa hazırlaşdı ki, banket zalının ümumi işıqları yandı. Müvəqqəti korluq keçəndən sonra gördüyü yeganə şey oğlanların boyunların mavi qalstukları çıxarib əllərində tutmaları idi. Telefonla çəkən qızlar idi. Arxadan kimsə əlini atıb, nəm dəsmal burnuna dirədi. Başqalar da həmin “əlin sahibinə” dəstək olub Mehmanı cilovladı. Qanadları bağlanmış quş tək çırpınsa da, tədricən xloroform ağ ciyərlərinə sirayət edirdi. Yer ayaqları altından qaçdı, qarşısında metamorfozlar görüntüləndi, sonra özündən asılı olmayaraq gözlərini yumdu.

Üzünə kimsə sərin su sıçratdı, xloroform təsirindən başı yaman ağrıyırdı. Göz qapaqlarını xəfifcə açıb ətrafa nəzər saldı. Qarşısında dayanan “qurdun” solundan sonra sağından iki baş çıxdı, sonra başlar dörd oldu, beləcə cüt-cüt arta arta davam edirdi. Mehman yerində gah yuxarı, gahda aşağı radial şəkildə levitasiya edirdi. Ətrafları onun nəzarətində deyildi. Praktiki olaraq suda həll olmayan efir qoxulu kimyəvi birləşmənin yan təsirləri idi çox güman.19-cu əsrdə anestetik vasitə olaraq cərrahiyyə əməliyyatlarında geniş tətbiq olunurdusa, tibb elminin inkişafı ilə onun istifadəsi qadağan olundu. Belə ki, xloroformun nəfəs yoluna getməsi mərkəzi sinir sisteminə ağır zərbə vurur. Qısamüddətli təsiri, başağrısı, süstlük və baş gicəllənməyə səbəb olurdu ki, bu əlamətlərin hər birini Mehmanda müşahidə etmək olardı. Uzunmüddətli təsiri isə qaraciyər və böyrəkləri sıradan çıxarır. Ümid edirdi ki, huşu gedəndən sonra insafa gəlib heç olmasa xloroformlu dəsmal vaxtında kənarlaşdırıblar. Dünya əhalisinin təqribən 10 faizinin bu üzvi birləşməyə allergiyası var. Hər halda Mehmanın da bu gülməşəkar təbəqəyə aid olduğu və bədhəybatların bu səbəbdən gözüünün qabağında peyda olduğunu istisna etmək olmazdı.

Özündən asılı olmayaraq ağırlaşan göz qapaqlarına təslim oldu, bağlı gözlərinin önündən uşaqlıq xatirələri, hindəki cücələri ovlayan qonşu pişiyi hasarda pnevmatik tüfənglə öldürməsi səhnəsi keçdi. Qonşu uşaq- özündən 3 yaş böyük Ələddin bundan xəbər tutaraq onu sorğu sual edir. Pişiyin leşini görərək, üstünə hücum çəkir. İlk şapalaq qaşının üzərindən tuş gəlir. Bərk incitdi. İkinci şilə sağ yanağına oturur. Yox burda nəisə bir qaribəlik var. İkinci şillə yox idi axı. İkinci şillə vurulana qədər atası gəlib ikisini də ayırırmışdı. ŞAPP! Üçüncü şillədən alt dodağı təzyiqə dözməyib partlayır. Ağrıya artıq dözə bilmirdi.

Gözlərini açıb qarşısında dırnaqarası banketdə iştirak edən yaşlı qadınlardan biri – mumiyyə bənzəyən qarımış müəlliminin durduğunu və ona növbəti şilləni vurmağa hazırladığını gördü. Ağrının bir tərəfdə xeyri onda oldu ki, Mehmanı tədricən reallığa qayıtdı. Ətraflarını ona görə idarə edə bilmirdi ki, kostyumlu it uşaqları onun əl-qolunu stula bağlamışdılar (əlləri arxadan çarpaz çəkildə azı üç mavi qalstukla bağlanmışdı).

“Qurd” xalanın növbəti zərbəni endirməsinə imkan vermədi. Müqavimət göstərən və ağzından köpük axan quduz it kimi vurnuxan qadın həlim şəkildə aralaşdırdı. Dediklərini qulağı seçə bilmirdi. O qadını sakitləşdirdiyi əsnada onun ilk həmsöhbəti Dadaş “qurdun” səlahiyyətli nümayəndəsi kimi özünü qabağa verdi. Qalanları – qızlı oğlanlı aralıda durub, hadisələrin inkişafını böyük həyəcanla izləyirdilər. Mehman hələ də bu insanların ondan nə istədiyini, oğlunu niyə oğurladığını və bu qədər manyakal-depressiv meyilli insanların Bakıda hansı motivlər əsasında bir araya gəldiyini dərk edə bilmirdi. Aralarında bir humanist var idisə, o da Dadaş idi. Çoxlarının qadınla “qurdun” gərginləşən dialoquna nəzər saldığından istifadə edib, ona daha da yaxınlaşdı və əlindəki qazsız yarım-litrlik Bonaquanı ağzına dirəyib içməyinə kömək etdi. Su onun həm qurumuş boğazına məlhəm oldu, həm də “beynini daha da tərəvətləndirdi”. Dadaşın da solğun çöhrəsində süslük sezilirdi. O dəqiqə görünürdü ki, Mehmana qarşı zorakılıq onun ruhunu heç də yüksəltmir.

“Dayı, sənə təbzəzar bir məsləhət verim, sağ qalmaq istəyirsənsə, Sabiri özündən çıxarma. Etiraf et. İşin tez bitsin.”

“SABir kimdi? O çobanı deyirsən?”- deyən gözücu yerini göstərdi.

“Hə, o çobanı”, - deyən gülümsədi. Ancaq bu mimikasına peşman olub yenidən ciddi surət aldı.

“Mənim oğlum hanı? Sağdır? Heç olmasa bunu de, ürəyim sakit olsun?”

“Narahat olma dayı, saçından bir tükə də əksik deyil”

“Görürəm burda bir kişi adam var o da sən sən, ona görə, and iç inanım.”

“Yalan deyirəmsə parça-tükə olum. Vallahi-billahi oğlun salamatdı. Sadəcə sən...”

“DADAŞ sən o qancığın dalından çıxışıla nə danışırısan elə”, deyən “qurdun” əzəmətli səsi onu diksindirirdi. Ancaq özünü itirmədən əyilib əlini stulun arxasına apardı. Bayaqlı nəzakətli “qurddan” əsər-ələmət qalmaq istədi.

“Əşi nə danışmaq, qalstukların möhkəmliyini yoxlayırdım, birdən açıb çıxar”

Görünür Sabir adlandırdığı “qurdu” inandırma bilməmişdi, ya da özü çox dərinə getmədi.

“Yaxşı kənara çək, ona oyunun şərtlərini izah edim.”

Oyun, şou – bunlar hansı yuvanın quşları idi. Sekta üzvlərimiydilər, sado-mazoxistmiydilər. Onun başına niyə bu “oyunu” gətirirdilər.

“Mənə niyə zülm edirsiniz axı. Oğlum hanı?”

“Zülm. Mən zülm sözü eşitdim?”, deyə nümayişkarənə şəkildə ətrafdakıların önündən bir-bir keçərək, gicbəsər obrazına girməyə çalışdı, ola da bilər ki, ilk dəfə həqiqi simasını maskanın altından üzə çıxarmışdı.”

“Mehman kişi, zülm nədi, oğlum nədi. Çəkdiyin əziy yətlər jurnaldı – kino qabaqdadı. Sənə bircə onu deyə bilərəm ki, oğlum sağ-salamatdır. O səni bura gətizdirmək üçün bir növ zəruri tələ yemi idi. Bizim işimiz səninlədi. Səninlə oynamaq istəyirik”.

“Evdə gedib gözügötürən, oğraş atonla oynayarsan. Yada ananın aşnasıy nan”

Hec kim belə şillə kimi cavabı gözləməirdi. Çoxları Sabirin bu dəqiqə onu yortacağını düşündü. Ancaq yanıldılar. Yanılanlar onu yaxşı tanıyırdı. Özünü maksimum dərəcədə soyuqqanlı saxlayıb, üzündəki istehzal mimikanı dəyişmədi.

“Eybi yox ürəyini nə qədər bacarırsan boşalt, işveç alimləri deyir, bərkdən söyüş söymək bərk ağrıları zəiflətməyə kömək edir. Sənə yaqin ki, yarım saat ərzində çox lazım olacaq.

Hardansa sərin meh gəldi. Qapını vəhşicəsinə açaraq, içəri indiyə kimi görmədiyi başqa kostyumlu gədə daxil oldu. Yox, əslində bu elə yarım işıqlı dəhlizdə rastına çıxan uzunsaç oğlan idi. Ona qır-saqız kimi yapışmış yüngül təbiətli qız gözüinə dəymədi.

“Sənin günahlarının iyirmi altısının nəticəsi bu banket zalında təmsil olunur. Sənə əvvəldən bir güzəştə gedirəm. Artıq yaxından tanış olduğun Asiya müəllimə sıralarımızı tərk etdi. İnsafən götürsək, elə getməyi sənin üçün yaxşı oldu. Yazığın başına elə oyun gətirmisən ki, əlindən sağ qurtula bilməyəcəydin. Bizə isə bu sərf etmir. Biz sənin tez ölməyini istəmirik.

“Nə günah, nə cəza... Mən umumiyyətlə başa düşürəm məndən nə istəyirsiniz?”

“Hər şeyin öz vaxtı var.Şou yeni başlayır. Oyun əsnasında biləcəksən hər şeyi. Daha Asiya müəllimənin çıxıb getməsi ilə bəxtindən bir gediş azaldı. Ona görə onu hərəkətinin təfsirini vermək olar artıq. Altı il əvvəl sənə borcu olan ərini alçaltmışan, sonra namərdcəsinə kamera ilə çəkib, yamısan görüntünü. Bu həqarətə və insanların ona yuxarıdan aşağı baxmasına dözə bilməyib, 2 gündən sonra özünü asaraq iki uşağını yetim qoyub.

“Söhbət kimdən gedir mən anlamadım?”

“Sərraf, xloroformun miqdarını deyəsən çox eləmişən, bunun fikri ucur. Sən ay maymağ. Səndən söhbət gedir.

“Mən ney nəm işəm ki, onun ərinə?”

“Başına işəyib, videosunu yaydırmısan”

“Kim mən?”

“Sən!”

“Əcəb gədələrin əlində qalmışam, ay bala get başıvı yoxlatdır, səndə çatmır. Məni deyəsən kiminləsə səhv salmışan.

“Yaxşı, belə axmağdıda bu qədər insan. İş güclərini atıb yoldan keçən birini tələyə salıblar....Mehman Sultanov, 23.04.1969 təvəllüdü. 5 il Qobustanda yatmışan. Fiziki şəxssən hazırda. Maşın ləvazimatlarının topdan satışı sahəsində fəaliyyət göstərsəndə, əslində bu gözəndə pərdə asmaq məqsədi daşıyır. Müxtəlif çirklı oyunlar aparırsa, reket, adam oğruluğu.

Mehmanın qəzəb dolu baxışlarını və bir söz deməməsini görüb. Davam etdi.

“Susmaq razılıq əlamətidir. Etiraz etmirsənsə deməli bizim yaxşı hazırlaşdığımız və faktları hərtərəfli təhlil etdiyim izi boy nuna alırsan.

“Reket a, nə reket, 2-3 dəfə adam döymək reketlik sayılır. Adam oğruluğuna gəlincə, təmiz anlaşılmazlıq idi. Atası şirkətə olan borcunu qaytarmaq istəmirdi, bu yolla pulumuzu geri aldıq.

“Afərin... bu cür etirafılar etsən, oyun da sənin üçün asan keçəcək.

“Nə gic-gic danışırısan, mən heç nəyə etiraf etmədim. Bəli, mənim qara əməllərim olub, var və olacaq, qanundan kənar olmuşam ömrü boyu. Ancaq bir oğlan deyə bilməz ki, kiminsə başına işəyib, videosunu yaymışam. Mən elə namərdliyə əl atmaram. Mən bilirəm ki, gec-tez yenidən dəmirbarmaqlıqlar arxasına qayıdacam. Bundan xəbər tutsalar mənim özümün üstümə işiyərlər.”

“Nəisə vaxta onsuzda çox az qalıb. Sən təsadüfən dostlarından, əlaltılarından kiməsə verməmişən buranın ünvanını?”

“Yox”,- deyə qəzəb dolu baxışları ilə “qurdu” yedi.

“Çox təəssüflü”, - deyə Sabir yenidən özünəməxsus ədə ilə ona doğru addımladı. Bir az əyilib hər iki qulaqlarından tutdu. Əvvəl baş barmaqları ilə zərif şəkildə ovuşdurdu, var gücü ilə geriyyə burub, Mehman yaşda insanın ağrıda nərildəməsinə səbəb olub. “Çox təəssüf ki, bizi hələ də ciddiyyə almırsan”, -deyə əllərini boşaltdı və şikarından aralaşdı.

Mehmanın hər iki qulağı təzyiqdən qıp-qırmızı olmuşdu. Yerindən çırpınır, azad olmağa çalışsa da bütün cəhdləri boş idi.

“Telefonun bizdədi, bütün daxil olan, çıxan zənglərə baxmışıq. Oğlunun başının belədə olduğunu öyrəndiyin andan məşını banket zalının qabağında saxlayana qədər olan vaxt kəsiyi ərzində yalnız bu nömrə - axırı 777 ilə qurtaran nömrə ilə əlaqə saxlamısan. Həmin adam kimdisə deməli ona danışmısan hər şeyi”

“Harda olsa gəlib çıxacaqlar indi. Görüm onların yanında da belə artistlik edəcəysən, gədə.”

“Bax bunu mən sənə deyirəm, bir köpəyin oğlu bura gəlməyəcəy, vatspla ona sənin adından yazmışam ki, hər şey yaxşıdı, narahat olma, uşaq mənimlə zarafat edib, indi onun dərslərini verəcəm”

Boğazı quruyan Mehman artıq tənəffüsünü tənzimləmişdi. Başını qaldırıb gülümsədi, sonra yerə tüpürdü.

“Ay axmaq, onsuzda bilirlər ki, mənim mesaj yazmaqla aram yoxdu, vatspaddan isə ancaq səsiyazmaları göndərirəm.”

Sabirin əngi dəyişdi. Dönüb bəstəboy cavanlardan birinə göz-qaş etdi. Həmin cavan artıq sual vermədən pəncərəyə doğru irəlilədi və pərdəni aralayıb onunla pəncərənin arasına keçdi. “Qurd” deyəsən Mehmanın dediklərində həqiqətin olduğunu anladı, ona görə də, hər ehtimala qarşı pəncərəyə keçmək qoymağa məcbur oldu.

Şəpp! Nəzərləri banket zalının o biri ucunda olan Mehman, “qurdu” diqqət cəkmək üçün möhkəmdən ovucunu ovucunun içində vurduğunu gördü.

“Başlayaq. Xanımlar və cənablar. Bir az yaxınlaşın, halqanı da daraldın. Kimdən birinci başlayaq?”

Cavanlar arasında inanılmaz canlanma başladı. Mühəribə zonasında həftələrlə ac qalan və humanitar yardımın gəlişi ilə yük maşınları ətrafına doluşan insanlar kimi, əllərini qaldıraraq “tamadanın” birinci onu seçməsinə istəyirdilər.

“Mən, mən”... “Yox mən”, “Mən!- səslər bir-birinə qarışmışdı. Aralarında olan yeganə yaşlı qadın da çılğın hərəkətləri ilə heç də onlardan geri qalmırdı.

“Yox belə olmaz, dostlar. Vaxt çox gedəcək. Mən bu anı bir neçə il gözləmişəm. Sizi bir-bir axtarıb tapıb, ilk dəfə toplayana qədər, bir neçə ay hərtərəfli hazırlaşmışam. Hansı oyunda görmüsünüz ki, əvvəl çətin mərhələ gəlsin, sonra asan. Bu məlum beynəlmilləl oyun prinsiplərinə ziddir. Əvvəl asan, sonra orta, sonra çətin və lap çətin. Asiya xanım ən asanı idi. Ən çətinini hələ demirəm, hörmətsiz Mehman bəyə sürpriz saxlayaq...” pəncəyinin sağ aşağı cibindən bir neçə dəfə qatlanmış kağız parçasını çıxarıb oxudu. “İkinci Samirədir”.

Samirə deyən kimi fərqli tərəflərdə dayanan, iki fərqli xarici görünüşə və geyim tərzinə malik gənc xanım özlərini qabağı verdi. Mərkəzdə dayanan yumursifət, saçlarının bəzi tellərinə bəşər övladına yad olan cəhrayı boya vurmuş xanım bədənində kip oturmuş qara- boz krujevaları olan cəhrayı rəngli qısa don geymişdi. Sağından sıvışıb önə çıxan balaca boy, 30-33- yaşlarında görünən xanım isə əksinə başı bağlı idi. Tünd mavi rəngli dar cins şalvar geyinsə də, dizlərindən də aşağıya qədər uzanan qırmızı ponço ilə şəhət doğura biləcək bütün əzalarını gizlətməmişdi.

Sabir üzünü başıbağlıya tutub dedi:

“Müslümova Samirə. Əvvəl o çıxsın qabağa...Siz yerinizə keçə bilərsiniz. Hələ sizin növbə deyil.”

Başıbağlı qız bir kəlmə də demədən üzünü sallayıb, gəldiyi yerə döndü.

“Yes!” deyərək şıltaq qız sevincindən başını Sabirin sinəsinə sıxıb, onu xəfifcə arxadan qucaqladı.

Mehman hələ də bunun bir axmaq zərəfat olduğu fikri ilə təsəlli tapmağa, ümidləməyə can atırdı. Çünki bu qədər zorakılığa meyilli, qana susamış insanların əhatəsində olmasını təəvvürünə belə gətirə bilmirdi.

“Buyur, Samirə xanım. Öz əhvalatını danış! Aaa...bir haşiyəyə çıxım. Hər halda Mehman bəyə bunu deyim, xəbəri olsun. Yoxsa həqiqətən çaşqınlığa düşər. Gördüyün bu qədər adamın, çoxu sənə sayəndə tanış olub. Yəni elə bilərsən, həqiqətən sinif yoldaşlarıyıq, ya bir universitetdə oxumuşuq. Əslə. Üz istəyirəm Samirə xanım, vaxtınızı almayım. Sizin ən çox beş dəqiqə vaxtınız var.”

“İşgəncəni də mən verəcəm ona Sabir bəy”.

“Orasına hələ baxarıq, gözəl”

“Oldu”, -deyə gülümsədi.

“Razi, ordan bir qorxulu ambient musiqisi qoş”, deyərək netbukun önündə qurdalanan cavana müraciət etdi.

Çox sərbəst tərzdə hərəkət edən, heç bir kompleksi olmayan qız saçlarını hər iki tərəfdən qulağının arxasına verib, köks ötürdü və gəlib Mehmandan üç metrlik məsafədə dayandı.

“2008-ci ilin oktyabr ayı idi. Əsgərlikdən təzə gələn qardaşım Səməd özünə heç yerdə iş tapa bilmirdi. Hansı qapıya üz tuturdusa, diplomun yoxdu bəhanəsi ilə yola salırdılar. Əczaçı firmaların birində paketçi vəzifəsinə belə diplom istəmişdilər ondan. Həmin vaxtlar mənim 14 yaşıım var idi. Anam məni dünyaya gətirəndə ölüb. Ona görə evin bütün yükü 2-ci qrup əlil olan atamın çiyinlərinə düşürdü. Bağçada qarovulçu işləyirdi. Səməd hərbi xidmətdən qayıdan kimi səhhətində ciddi problemlər yarandı, hər şeyə əsəbləşirdi, qan təzyiqi kəllə çarxa qalxırdı. Günlərin bir gün insult keçirdi və bədəninin bir tərəfi iflic oldu. Çarpayından tərpnə bilmirdi. Evdə qazanın qaynaması üçün mütləq qardaşım iş tapmalı idi. Atamın Zirədə yaşayan uzaq bir qohumu onu balıqçı kimi işə götürdü. Əvvəl ona biraz çətin idi. Çünki soyuq havada dənizə çıxırdılar, saatlarla tor səpirdilər. Tez-tez xəstə gəlirdi evə. Ancaq sonra yavaş-yavaş öyrəşdi belə şərətdə işləməyə. Bədəni də möhkəmlənmişdi evə də atamdan çox pul gətirməyə başlamışdı, soyuducumuzda da hər gün istədiyin balıqdan olardı...”

“Qurd” işarə barmağını qol saatına tıqıldadıb, vaxtın kasad olduğuna diqqət çəkdi.

“Narahat olmayın Sabir bəy, yekunlaşdırıram. İstirahət günlərini 2 həftədə bir gün – istədiyi gün çıxardı. Həftə sonları tor səpmirdilər. Həvəskar balıqçıları 20 manatdan taxta qayıqları ilə köhnə priçal tərəfə kütüm ovuna aparardılar. Hərdən varlı müştəriləri də olurdu, sahil mühafizə və fəvqəladəni “gördükdən” sonra hərəsinə 50 manat pul qalırdı. Bir gün Səmədi işə götürən atamın qohumuna Xəzər rayonu icra hakiminin şəxsi sürücüsündən zəng gəldi. Başçı qeyri-rəsmi tapşırıqları sürücüsünün vasitəçiliyi ilə verirdi. Dedilər iki nəfər gələcəy, onları balıq bol olan yerə aparın. Təyin olunmuş saatda gəlib çıxdılar. Öllərində bahalı tilovlardan və bir neçə saatlıq azuqə və çaydan savayı, müəmmalı bir iri çanta var idi. Müdirinin işi çıxdığından Səmədə onları təkbaşına müşayiət etməyi tapşırırdı.

Qardaşım mənə deyirdi ki, küləydə ən xırda dəyişiklik belə, kütüm sürüsünün hərəkətinə təsir göstərir. Həm in iki söyüşsöyən yekəqarın varlığının bəxtindən dənizdə demək olar ki, ştil idi. Bu isə o demək idi ki həmişə gəldiyi nöqtədə və ya onun həndəvərində tək-tük balıq olacaq. Bir saat keçdi, iki saat keçdi balıq olmadı. Başladılar qarğış tökməyə, Səmədi söyməyə. O isə işini itirməmək üçün bir kəlmə belə cavab vermədi. Bir-birinə oxşayan iki yaramazdan biri, içkili olanı, əlini həmin müəmmalı çantasına atdı. Sən demə özləri ilə dinamit gətiriblər. Heç sən demə dostunun da onun bu hərəkətindən xəbəri yox idi, həm Səməd həm də dostu nə qədər ona mane olmağa çalışsa da öz fikrindənə dönmədi. Dostunun ona toxunmağa nədənsə ərki çatmırdı. Zəhmı ilə Səmədi də qorxuya salmışdı. Dinamiti alışıdırıb, beş altı metr qabağı atdı. Bir neçə saniyəyə suyun dibində partlayıcının işə düşməsi ilə böyük su kütləsi ətrafa səpələndi sonra təzyiqdən tələf olmuş irili-xırdalı yüzlərlə, minlərlə müxtəlif mənzəli balıq suyun üzünə çıxdı. Səməd and içirdi ki, o qədər balıq arasında cəmi üç 1 kiloluq kütüm, bir dənə də iri kefal götürüb, sahile çıxmağa məcbur etdi.

“Samirə xanım, 1 dəqiqəyə yekunlaşdırın zəhmət olmasa, burda olanların hamısı sizin qədər danışsa görək bir həftə burda olaq.”

Qız danışdığı hekayənin içinə girdiyindən, onun dediklərinə heç bir əhəmiyyət vermədən davam etdi. Artıq simasında əvvəlki təbəssüm qeyb olmuşdu.

“Quruya çıxan kimi fəvqəladə hallar başlarının üstünü aldı. Onlar tanışlıq verməyə çalışsalar da, tərs leytenant post patrul çağırırdı. Hər üçünü, üstalığ hər şeydən xəbərsiz qayığın sahibini də həbs etdilər. Müştərilərin hər ikisini gecə ilə azadlığa buraxdılar. Səmədlə müdirinin işini isə brakonyer dəstəsinin üzvləri kimi məhkəməyə göndərdilər. Adı oldu ki,

dinamitdən istifadə qardaşımın təşəbbüsü olub. Prosesdə həmin müştərilərin mövcudluğu barədə belə heç bir məlumat verilmədi. Səmədə vəkil ilə xəbərdar etmişdilər ki, onların həmin gün qayıqda olduğunu israr edib dursa, ailə üzvlərinə təzyiqlər göstərəcəklər. Ancaq əmin etdilər ki, günahı boynuna alsın, ağzını yumub, onları bu məsələyə qatmasın, həbsxanada öz əlaqələri hesabına onu tapışdıracaqlar vəziyyətə baxan oğrulara, həm də həbsxana keşikçilərini tez-tez görəəcəklər. Bir sözlər azadlığının məhdudlaşmasından başqa, içəridə heç bir başqa problemi olmayacaq.

Məhkəmə prosesi yekunlaşdı. Çopurlu, namərd simalı hakim Səmədə beş il iş kəsdi. Müdiri bir təhər pul yığıb, obyektini satıb, öz canını şərti cəza ilə qurtardı. Qardaşım təyin olunan cəzaçəkənə müəssisəsinə göndərildi. Apelyasi şikayəti üçün nəzərdə tutulan müddət də başa çatdı. Onu nə keşikçilərə, nə də vəziyyətə baxan oğrulara tapşırıbmışdılar. Nə həmin əclatlardan, nə də Səmədin şəərəfsiz vəkilindən xəbər ətər yox idi. Belə! Qardaşımın həbsxanada qalması heç iki ay çəkmədi. O qədər döymüşdülər ki, hər iki böyrəyi sıradan çıxmışdı. Heç 20 yaşını görməmiş, günahsız yerə dünyadan köçdü. Atam fikirdən ikinci insulta düşüb evdən qaçdım və çox keçmədən pis yola düşdüm. Yalnız hamilə qalmağımın hesabına, qadın hüquqları cəmiyyətinin köməkliliyi ilə şəhərə köçüb normal həyata qayıtdım. Bircə şəərəfsiz, insafsız və riyakar o yaramaza görə mənə əziz olan iki adamı itirib, gəncliyimi puç etdim. Həmin şəərəfsiz indi sizin qarşınızda əyləşib”, deyə sözünü bitirdi.

Mehman deyilənlərə heç bir reaksiya vermirdi, sadəcə oğlunun sağ-olub olmadığına əmin olub, ürəyini rahat etmək istəyirdi. Sabir qızın uzun qısa nitqini yekunlaşdırdığını görüb, yenə mülayim səslə başladı.

“Bəli bizim bu yaramaz, macərə düşkünü Mehman bəy. Deməli belə. Sənin iki seçimin var...” bu əsnada əksəriyyəti mobil telefonlarını çıxarıb, kameraları işə saldılar. “...birinci variant kamera önündə qızın dediklərinin doğru olduğunu və ümumilikdə günahını boynuna alırsan. Belə olan halda cəzası nisbətən yüngül olacaq. Səni başını 1 dəqiqə suyun altında saxlayacağım. Bax, orda görürsən, dərin ləyənimiz də var. 1 dəqiqəni özünü saxlaya bilsən cəza bitəcək. Huşun özündən getsə, səni ayıldırıb, ağciyərlərinə yığılan suyu kənarlaşdırıb, proseduru yenidən davam etdirəcəyik, maksimum 3 dəfəyə qədər.

Mehman deməyə söz tapa bilmirdi. Bu hələ yüngül cəzanın yüngül variantı idi guya. Betəri necə olar görəsən, deyə özlüyündə fikirləşib yerində qurcanmağa başladı. Hiddət dolu nəzərlərlə Dadaşı süzdü.

“Yox əgər etiraf etməsən, işin fırtındı mən ölüm. Mən bu işgəncə üsulu haqqında tələbə mübadiləsi proqramı əsasında Arizona ştatında oxuduğum illərdə ilk dəfə tanış olmuşdum. Mərkəzi Kəşfiyyat İdarəsinin agentləri hər hansı terrorçunu, məhbüsü dindirən zaman bu üsulla üz tutur. Olduqca effektivdir. Etalon saydığın ən cəsur, dəmir iradəli insanı gətir, bu üsulla onu 20 saniyənin içində sındırım. İkinci cəhdə uşağının yerini belə qatillərə verər. Ağrısına şüur nədir, heç şüuraltı da səbat edə bilmir. Bu üsulu voterbordinq adlandırırlar. İndi tam sakitlik tələb edirəm. Sualı “oyuncumuza ünvanlayıram.

Bir neçə saniyəlik sanki dərin düşüncəyə daldı. Sonra yarıçıllıq qadın görmüş manyak kimi qəlbində xoşhallandı, gözləri parlamğa başladı. Nümayişkəranı şəkildə mobil telefonların obyektivinə baxıb, yenidən nəzərlərini ələciz qalmış Mehmana qaytardı və “səndən” “sizə keçib dedi:

“Mehman bəy, Samirə xanımın dedikləri ilə razısınız mı. Elədiyiniz əməli boynunuza alırsız?”

Mehman qüvvətli olmağa çalışdı. Boğazına güc verib.

“Hamını si...in! Heç nəyə etiraf edən deyiləm, deyilənlərində hamısı şərdir. Belə bir şey olmayıb”

Aralarında bircə Dadaş başını buladı və Mehmanın etiraf etməməsini xəyali şəkildə məzəm mətələdi. Qalanların sifətinə nifrətdən doğan şəhvani gülüş ştrixləri həkk olunmuşdu.

“Çox pis... Səni əmin edirəm ki, bu işgəncə axıra sağ qalsan ən çox sənə mənəvi ziyan vuracaq işgəncə olacaq. Nə qədər kötük, polad iradəli olursan ol, gecələr qorxulu yuxular görəcəksən, gözlərinə eynək, başına papaq taxanda özündən asılı olmayaraq həyəcanlanacaqsan, haldan-hala düşəcəksən, bunun fəsadları belədir...Yaxşı, ordakı masanın üzərini boşaldın.

Mehman anlayırdı ki, ona işgəncə verəsi olsalar, mütləq qalstuktan hazırlanmış kəndiri boşaldıb onun yerini dəyişəcəklər. Qurtulmaq üçün daha bundan yaxşı fürsət bir daha əlinə düşməyəcəkdi. Ona görə özünü tam boşaldı. Əlləri və beli açılan kimi, partlayışlı reaksiya ilə əllərindən sıvışıb çıxmaq və sol biləyində gizlətdiyi bizlə müdafiə olunmaq fikrində idi. Xloroformun təsirindən idi, yoxsa həyəcandan, huşunu itirməzdən əvvəl artıq dəmir bizi hamıya göstərdiyini yaddan çıxarmışdı.

“Başı biraz aşağı olmalıdır. 10-15 dərəcə bucaq altında, ona görə görün baldırlarının altına qoymağa sərt səthi olan nə tapırsız. Kitab, kərpic, nə bilim, kreativ olub bir şey tapın”

“Səsgücləndiricini gətirsək olar”, - deyər hələ ki, özünü təqdim edib, Mehmanın növbəti işgəncəsinə vəsilə olmamış qızlardan biri soruşdu.

“Afərin, çox gözəl fikirdi. Sadəcə onlardan birini gətirin. O biri qoşulu qalsın, hər ehtimala qarşı.”

“Baş üstə”, deyər 7-8 nəfər oğlanlı-qızlı tapşırıqların icrasına girişdi. Üç nəfər, o cümlədən Dadaş onun qalstukların stulun belinə bağlanmış düyünlərini açmağa çalışdı. Başqa bir pəzəvəng isə düz qarşısında dayanıb, Mehmanın müqavimət cəhdlərindən bir növ sığortalanma məqsədi daşıyan funksiyanı yerinə yetirirdi. Sabir netbuku idarədən eynəkli “ofis planktonuna” yaxınlaşıb, ekranda nələrsə işarə edib, qəzəbli şəkildə gileyləndirdi.

Qolları azadlığa çıxan kimi topladığı var gücü ilə sağında əyilmiş vəziyyətdə olan iki gəncə yumruğunun üz tərəfi ilə vurdu...bəxbəxtlikdən şülküt olanlardan biri ona yaxşılıq etməmiş Dadaş idi. Olanları analiz etməyə macal tapmamış qarşısındakı pəzəvəngin qasığına yağlı bir təpik otuzdurdu. Bəlkə də qızların qulaq dələn qışqırıq səsləri olmasaydı, başı işgəncəyə uyğun saundtrek seçiminə qarışmış “qurd” hadisələrin gözlənilməz inkişafından gec xəbər tutacaqdı.

Mehman sağ əlini sol biləyinə aparanda, bizim artıq yerində olmadığını xatırladı. İçəridə haray-həşir düşdü. Qapıda nisbətən cılız oğlanlar dayanmışdı. Hər halda onunla bu dəliخانadan qurtulmağı arasında yeganə əngəl olan iki nəfərin öhdəsindən gələ biləcəyinə əmin idi. Qarıya çata-çatda ildırım kimi sinirlərinə işləmiş ağrı hiss etdi. Sağ ayağı keyidiyindən müvazinətini itirib yerə sərilirdi. Kimsə onun soyuq silah kimi özüylə gətirdiyi bizi onun sağ buduna qəşəncə batırmışdı. O dəqiqə başının ətrafına dolaşdılar .

Ağrıdan Mehmanın ödə ağzına gəlmişdi. Biz həddindən artıq içəri daxil olub, çəpəki şəkildə büzdüm və ya çanaq sümüyünə dirənmişdi. Kim idisə cəzasını tələşdirib, heyfini bu yolla çimağa qərar vermişdi.

Ağrıdan ufuldayan Mehmanın başının üstünü “qurd” aldı.

“Ayağını tutun... Möhkəm!.. Ay çoban, sol ayağını demirəm!”, deyər qəzəblə çığırdı. Sonra bizdən möhkəm yapışmış bir nəfəsə ildırımsürətli şəkildə dartdı. O qədər çox qan çıxmısa da, hər halda bizim hasil etdikə bir iki damla yanında dayanan, hələ özünü təqdim edib, əhvalatını danışmamış oğlanlardan birinin ağ köhnəyinə sıçradı. Maraqlıdır ki, bu müdaxilə əksinə onun ağrısını nisbətən azaltmış oldu.

Qızlar özləri ilə gətirdikləri portativ aptekdən sarğı çıxarıb, həmin hissəni bağlamaq istəsələr də “qurd” icazə vermədi. Üstəlik yarasının səthi də artıq laxtalanıb tromblamışdı.

“İndi mənə də görüm, bu sənə lazım idi.” – deyər Mehmana ritorik sual ünvanladı “Qaldırın onu masa üzünə, başlayırıq. Bu dəfə keykululuq eləməyin. Al Dadaş bu şəkəri, yenə oyun çıxarmağa çalışsa, toku buraxarsan bədəninə”

İlk hiss etdiyi şey, sağ “şaftahsının” ağrıyan yarası yox, banket masasının polietilən örtüyünün soyuqluğu oldu. Ayağının altına deyildiyi kimi heç nə tapa bilmədiklərinə görə, qara rəngli iri səsgücləndiricini qoymuşdular. Başının altına insafa gəlib hardansa tapdıqları müşəmbə döşəkcə yerləşdirmişdilər. Əllərini bağlamasalarda hər tərəfdən iri cüssəli üç cavan saxlayırdı. Arxasından iki nəfər isə fırlanmaması üçün çiynlərini masaya doğru sıxırdı. Elə bil Qədim Qvineya adamyeyənləri kimi bu dəqiqə ətraflarını parçalayıb, qazanda qaynatmağa hazırlaşmışdılar.

Müqavimət göstərməyə həy yox idi. Cavanlardan birinin əlində kifayət qədər ağır ağ plastmas kanister görüb daha da həyəcanlandı. Üzünə yumşaq lifləri olan qırmızı dəsmal sarıdılar. Artıq bir nəfər də gicgahlarından y apışdığından başını sağa-sola döndərərək, onu zülmətə qər q edən və tənəffüsünü çətinləşdirən dəsmal kənarlaşdırma bilmirdi.

“Nəfəsini saxlamağa çalışma, belə etsən əksinə vəziyyətini daha da çətinləşdirəcək. Başla”

Kanisterdə olan suyu necə gəldi dəsmalın üzünə tökməyə başladılar. İlk növbədə Mehman təzyiqdən yanan üzünə sərin məlhəm hiss etdi. Ancaq təcridcən nəmləşən dəsmal üzünə kəp oturaraq havanın girib-çıxmasına imkan verən bütün dərmə-deşikləri bağladı. Hər şey saniyələr içində baş verdi. Ağzını bağladığından özünə mənəb axtaran izafi sular burun deşiyinə y ol tapdı. Reflektiv olaraq dodaqlarını da araladı, artıq nəfəsini düzgün tənzimləyə bilmədiyindən ilk maye partiyası nəfəs yoluna istiqamət aldı. Ölüm qorxusu, gərginlik, həyəcan hər şeyin fəvqünə qalxmışdı, həmin saniyə ona əziz olan hər şeyini, hər kəsi, ən çox sevdiyi oğlunu belə unutmuşdu. Boğulurdu. Dəhşətli ağrıdan çəpəlayaraq yerindən durmağa çalışırdı. Su isə hərəkət etməyə davam edir, nəfəs ala bilmirdi.

“Saxla! Daha tökmə!”- son ifadəni elə bil uzaqdan eşitdi. Gözlərinə yenidən işıq gəlmişdi. Qırmızı dəsmalın sifətindən nə vaxt uzaqlaşdırıldığını ayırd edə bilmədi. Qarşısında alatoran havada ucu-bucağı görünməyən qara dəniz canlanırdı. Əl-qolları hərəkət etməsə də, dəyişməz sürətlə qabağa üzürdü. Birdən qara buludlar başının üzərini aldı, şimşək çaxdı. Üfüqdə dənizin ortasından nəhəng təpə peyda oldu, yerindən qalxıb-düşməyə başladı. Sonra ona tanış olan mahnı sədəllərini eşitməyə başladı. 90-ların olduqca populyar ispandilli mahnısı olsa da, elə bil kəskin Qafqazlı ləhcəsi ilə ifa olunurdu.

“Dale a tu cuerpo alegría Macarena

Que tu cuerpo es pa' darle alegría y cosa buena

Dale a tu cuerpo alegría, Macarena

Hey Macarena

Dale a tu cuerpo alegria Macarena

Que tu cuerpo es pa' darle alegria y cosa buena

Dale a tu cuerpo alegria, Macarena

Hey Macarena”

Mehman ağciyərlərinə yığılmış suyu qaytarmağa başladı. Bərəlib, hədəqəsində çılğın şəkildə oynayan gözlərinin kapilyarları partladığından, qorxulu filmlərdə dirilən ölülərə bənzəyirdi. Çöhrəsinin rəngi qaçmışdı. Durmadan öskürürdü. Orqanizm nəfəs yolunu ən son damlasına kimi yad mayedən təmizləməyə çalışırdı. Ağlı tədricən başına gələndə artıq masada deyil, parket döşəmədə belüstə uzandığını və yanında “qurdun” sallığı oturub, süni tənəffüs və ürək massajını yekunlaşdırdığını gördü. Həqiqətən də netbukda kiməsə məşhur “Makarena” mahnısını qoşmuşdu. Bəziləri həddə ritmə uyğun başlarını hərəkət edib, yanlarını burcudurdular belə.

“Bu mahnını sənə elə belə qoşmamışdıq” deyər Sabir dilləndi. “İsveç alimləri müəyyən edib ki, ürək-ağciyər reanimasiyası üçün ən ideal mahnıdır. Ritmləri masajı üçün tələb olunan sıxma ardıcılığı ilə üst-üstə düşür. Dəqiqədə 103 zərb. Əlinin altında maqnitafon və ya telefon olamasa belə, züm zümə edə-edə ölüm ayağında olan adamı dirildə bilərsən”

Mehmanın fikirləri fərəqət durmurdu. Onun dediklərinə heç əhəmiyyət belə vermirdi. Bircə onu fikirləşirdi ki, necə etsin bu cəhənnəmdən qurtulsun.

“Uşaqlar, hazırlaşın qaldırıb qoyaq stola. Proseduru hələ iki dəfə təkrarlamaalıyıq.”

Mehmanı elə bil cin vurdu.

“Yox, xahiş edirəm. Daha lazım deyil”, deyər xırıltılı səslə dilləndi. Artıq qorxmaz, dəm iriradəli Mehmandan əsər-əlamət qalmamışdı. Ölüm hürküsü və işgəncə qarşısında aciz olan adi bir insan idi.

“Gördüz. Mən sizə nə demişdim. Bu hələ birinci mərhələdir, ancaq bu artıq indidən şalvara batırıb...-deyə onunla əlbir olan cavanlara səsləndi. “Qorxma Mehman bəy, ikinci dəfə sənə bu üsulla boğan deyilik. Çünki ikinci prosedura heç xüsusi təyinatlı əsgər belə dözə bilmir. Ürəyinin partlayıb, vaxtından əvvəl ölməyini istəmirik. Qarşıda hələ oyunun çoxsaylı mərhələləri qalır.

Əvvəlki oturaçağın oturan ki, ağrıdan ayı kimi bağırırdı. İsti-isti hiss olunmurdusa, tədricən artan ağrı cənab sümüyünün iliklərinə kimi işləyirdi. İnsafa gəlib onu netbukun qarşısında olan diyiçəkli, yumşaq qara dərilə ofis kreslosuna əyləşdirdilər. Manevrilik imkanı olsa da, ona həyat cəvharı olan maddə ilə işgəncənin verilməsi ipoxondrik vəziyyətə salmış, şükkət etmişdi. Müqavimət göstərməyə artıq heyi qalmamışdı. Qəlbi olanlarla razılaşmasa da, taleyə boyun əyməkdən başqa əlacı yox idi.

Kiçik musiqi fasilə elan olundu. Elə bil hansısa soyuqqanlı işgəncə əməliyyatı deyil, intellektual bir oyun oynayırdılar. Əvvəl ancaq oğlanlar atılıb-düşməyə başladı, bir iki qızın orta çıxmasından sonra qalanları da axına qoşularaq pop musiqinin çılğın ritmləri altında göbək atıb, yan oynadıb mahnıdan əməlli enerji aldılar. Mehman özündə bir fənalıq hiss edirdi. Duyğuları

dalğalanırdı. Bir tərəfdən işgəncənin tez bitməsini istəyirdi, bu dəlisov gənclərin sonda onunla nə etməyi planlaşdırdıqlarını bilmirdi. Ona görə tez ölüm arzusunda idi, digər tərəfdən növbəti işgəncələrin başlanmaması üçün musiqi fasilənin bir azda uzanmasını istəyirdi.

Musiqi başa çatan kimi, leşyeyən quşları kimi yenə başının üzərini aldılar. Bu dəfə birazda yaxına toplaşmışdılar. Sabir yəni – “qurd” tərlədiyindən dostlarından birinə dəsmal verib tərləmiş maykasının altına salmaqda kömək etməsini istədi. Pencəyi də artıq əynindən çıxarmışdı. Siyahıya yenidən nəzər salıb, ağzını açdı:

“İsayev Şamil! Buyurun, öz əhvalatınızı danışın.

Qarşısına onun əllərini bağlayan “bədheybətlərdən” biri keçdi. Cavanlığına rəğmən dazlaşmaqda olan başını idmançı üslubunda qıxdırırmışdı. Saclarının uzunluğu yeni cücərən səməni kimi olsa da, kürən olduğu dərhal sezilirdi. Boyu 1.80 -185 olardı. Yekəqarın olsa da artıq çəkini, hündür boy olması və sümüklerinin iriliyi kompensasiya edirdi. Bir gözünün altında alma tumu böyüklükdə göyörti var idi. Yəqin bir neçə həftə əvvəl kiminsə bərk dalaşmışdı. Köhnə yumruğu yada şapalağın yoxa çıxmaqda olan izi idi. Burnun əyri və yastı olmasından əlbəyaxa döyüş növləri ilə məşğul olduğu o dəqiqə sezilirdi.

“Çoxsağol Sabir bəy, mən çıxışında bacardığım qədər qısa olam. Heç kimin başını ağrıdıb, vaxtını almaq istəmirəm. Bu qarşımda əyləşən binamus, məndən doqquz yaş böyük bacımın başına iş açıb. Hadisə 14 il əvvəl baş verib, mənim həmin vaxt cəmi 12 yaşım bacımın 20 yaşı var idi. Biznes Kollecdə marketinq üzrə təhsil alırdı. Təzə nişanlanmışdı. Dərstdən evə qayıdarkən ona gözü düşüb. Günlərin bir günü əlinə yalandan sarğı qoyaraq, boyundan ləçəkə bağlayıb, bacımın keçdiyi dar küçədə, avtomobilinin qarşısında dayandı. Bacım yaxınlaşarkən sağ əlinin sındığını və gipsdə olduğunu bildirib, açarla maşını işə salmaqda kömək etməsini xahiş etdi. And-aman etdi ki, sol əli ilə heç cür mühərriki “xotdaya” bilmir. Bacım hər halda yaşlı olduğunu görüb bu nömrəyə aldı. Öyilən kimi başından küt alətlə vurub, sağ oturacağa əyləşdirdi. Neftçilər metrosundan, Bakıxanov düşən yolun solundakı meşəlik əraziyə aparıb, zorladı. Bacım ayılıandan sonra əvvəl yalandan vəddlər verməyə başladı, səni alacam filan. Onun sadələşmiş olmadığını görüb kimliyini açıqladı və hədəqorxu gəldi. Polisə xəbər versə, evdəki bütün kişiləri öldürtdürəcəyini bildirdi.

Bakirəliyi pozulmuş bacım atamın qorxusundan evə qayıtmadı, bu murdarın qorxusundan polis şöbəsinə zorlanması haqqında şikayət etmədi. Bir həftədən çox onu axtardıq, olmadığımız xəstəxana, morq qalmamışdı. Hətta yerli telekanala şəklini də vermişdik. Axtarıldığımız bilib, yaxınlıqdakı bölməyə getdi və itmədiyini sadəcə bizi görmək istəmədiyini, müstəqil yaşamaq istədiyini bildirdi. Sənəd əsasında şəxsiyyəti təsdiq olunduqdan sonra axtarış ləğv olundu. Zorlanma faktını onlara açıqlamadı, evə də qayıtmadı. Hər həftə bir rəfiqəsi gildə qaldı, sonra tələbə yataqxanasına yerləşdi. Atam anam, dayılarım, qohumlarım dəli olmuşdular, onun birdən birə niyə xəbərsiz-ətərsiz çıxıb getdiyindən baş açə bilmirdik, atam dedi yəqin hansısa oğlana qoşulub qaçıb, ərz etdi ki, bir daha ayağını ata ocağına basmayacaq. 3-4- gündən sonra evə zəng gəldi. Bu dəfə polis atamı axtarırdı. Dedilər gəlin qızımızın meyitini götürün. Bulvarda özünü suya atıb boğmuşdu. Bütün bunları intihardan qabaq yazdığı ölüm məktubundan bildik. O da bizə yalnız istintaqın yekunlaşmasından sonra poçtla çatdı. Məktubun hüquq mühafizə orqanlarının əlinə keçməsini istəmirdi. Ən dəhşətli o idi ki, bu oğraş onu gecə saatlarında tək tənha yolun kənarına atandan sonra, küçədə avara gəzən bir neçə yeniyetmə key kimi var gəl edən bacımı divarın arxasına aparıb, qrup şəklində təcavüz ediblər...İffətli, namuslu, fikrində ancaq oxuyub, ali savadlı mütəxəssis olmaq olan qız bir günə iki dəfə zorlanır....

Gəncin alt kipriklərindən maye parıldadı, qəzəbli baxışları Mehmana tuşlanmışdı.

“Hər şey yaxşıdı, Şamil bəy. Bu yaramaz öz fərdi və kollektiv cəzasını alacaq. Biz inventarı hazırlayana qədər sən get üzüvə biraz su vur sərinlən...”

“Cəzanı mən özüm verəcəm, siz təki deyin ona necə əzab verim”

“Baş üstə qardaşım. Əlbəttə ki, bu işdə onsuzda sənsiz keçinmək olmaz, amma əvvəlcə mən deyəni elə, tualetə keç üzüvə su vur. Sakitləş. Bu işdə gərək soyuqqanlı olasan.”

İsayev Şamil tərəvətlənmiş şəkildə ayaq y olundan dönən kimi, qurd onun müvəqqəti olaraq digər iştirakçılara qoşulmasını tələb etdi. “Qurd” 80-ci illərin kinoteatrları üçün nəzərdə tutulmuş skamyanın laqunda ilə kəsilərək tək hala salınmış qatlanan oturacağını arxasınca sürüyərək, dişqamaşdıran səslə çoxlarının sinirlərini pozdu. Ancaq heç kimin cıqırısı belə çıxmadı. Araya sütkü çökdi. Həminin gözü ona dikilmişdi. Oturacağın altlığını aşağı salıb, qəşəng yayıldı və ayaqlarını özündən xeyli qabağı atdı.

“İndi belə edək, sənə etiraf edəcəyin təqdirdə hansı cəzanın veriləcəyini deyəcəm, ancaq dikbaşlıq edib, yenə günahı boynuna almasan sənə hansı işgəncənin verəcəyini açıqlamayacam.

Mehmanın gözlərində odlı yaşlar parlayırdı. Bu işgəncələrin başa çatması üçün bütün malı-mülkündən keçməyə hazır idi.

“Günəş çıxana qədər əyləncələr davam edəcək, Mehman bəy. Ürəyinizi buz kimi saxlayın, hər necə olsa, ölümçül işgəncə deyil...ölümçül deyəndə ki, ola bilər vaxtında müalicə edib üstünə düşməsəz, fəsadlaşma verə. Sonra isə necə deyərlər momento more. Ancaq gəlin hələ ki, major tonda davam edək.”

“Cındırım balası, harda olsaz.... Sizi tapıb, bir-bir gəbərdəcəm”

“Bax belə! Afərin.! Nikbin ol, ümidlən, ölüm haqda fikirləri başından at, çünki belə olsa özünə ölümü bir dəfə yox 15-20 dəfə istəməli olacaqsan....”,- anıdan vurduğu çırtma ilə diqqət çəkdi. İşarəni hamı anladı və maksimum sükuta şərait yaratdılar.

“Nə vaxtsa əlini vərəqlə kəsmisən?”, - deyə “qurd” soruşdu

Mehman onun yaman zəvzəkadam olduğunu artıq anlamışdı, lakin sualın təhlilində çaşıb-qaldı.

“Görürəm ki, yox....Sənin əlində tapança və maşın açarından başqa nə olub axı, savadsız-istedadsız bir babasan. Bilmirsənsə sənə deyim, A4- vərəq bəzən ülgücdən pis kəsir dərin. Əksər hallarda “ofis planktonlarının” başına gəlir. Bıçaq və ya ülgüclə kəsildəndə zədələnmə dərin olur, qan çıxır, yara bağlanır. Dərini vərəq kəsəndə kəsik nazik olur. Çox vaxt adam heç əvvəl hiss etmir, əlini kəsdiyini, ancaq elə ki, həmin yer hər hansı maye və ya sərt materiya ilə təmas edir, adamın sinirlərini qıcıqlandırır, çox yaramaz ağrısı var...Sənin cəzan bədənin ən hassas yerlərinin A4- vərəqlə kəsilməsidir. Əl və ayaq barmaqlarının arasındakı nazik dəri qatı, döş gilədlərinin üzəri, qulağın kəlləyə birləşən yerinin dibi, dodaqlarının sağ və sol bucaqları və ən əsası gündəy məzinin cıqıqlı dəliyinin ətrafında olan dəri.

Mehmanın eşitdiklərindən qorxuları artmaqda davam edirdi.

“Xanımlar, ən son nöqtəyə çatanda,...bildiz də nəyi deyirəm, siz zalı tərkdərsiz, sonra Dadaş gəlib sizi çağıracaq geri”, - deyə Sabir özünəməxsus əsdayla dedi.

Telefon kameraları aşıxmüstü çəməndə peyda olmağa başlayan işıdaquşlar kimi bir-bir işıq saçmağa başladı.

“İsayev Şamilin dediklərinin doğru olduğunu etiraf edirsiniz?”, sualı ünvanlayan “qurd” özü də prosesi telefonu ilə qeyd alırdı.

“Mən heç bir şeyə etiraf edə deyiləm, eşidirsiniz...heç nəyə. Yaxşısı budur telefonlarınızın qidasına qənaət edin, qarşıda hələ uzun gecə var”, - deyər Mehman özündə güc toplayaraq, kinayə ilə dedi

“Yaxşı, seçim sənindi Mehman bəy, biz heç bir müdaxilə edə bilmərik... Sadəcə bil ki, ikinci variant hər zaman daha da çətin və dözülməz olur... Cəzanı hələ ki, sənə demirəm,qoy qəlbindən min bir mərz və qorxu keçsin, adrenalin kəllə-çarxa vursun...”

Bu dəfə nə onu narhat edib oturacağından qaldırdılar, nə də masada hər hansı hazırlıq işləri gördülər. “Qurd” şikayətçiyə yaxınlaşıb, qulağına nələrisə pıçıldadı. Nəzər nöqtəsi kənara çəkilməş məsələnin birinin altı idi. İsayev Şamil boy-buxunununa uyğun gəlməyən çeviklikdə masa tərəfə cumdu. Aşağı sallanan üzlüyü aralayıb başını içəri keçirdi və ordan sarı rəngli bir torba çıxarıb əvvəlki yerinə qayıtdı.

Bir daha araya düşən sükutda ürəyinin artmaqda olan döyüntüsünü eşidirdi. İsgəncədən çox hansı işgəncənin veriləcəyi sualı onu təşvişə salırdı.

Torbanın içindən tozlu-kirli bir şüşə balon çıxdı. Ağzında rezin qapaq, içində seçə bilmədiyi bir tünd rəngli əşya var idi. Xeyr. Yanılmışdı. Əşya deyildi canlı məxluq idi. Şamil div əlini balondan uzaqlaşdırdıqdan sonra içində eybəcər, zırpı bir boz siçovulunun var-gəl etməyə, şüşədən qurtulmağa çalışdığını gördü. Sonuncu dəfə siçovulu yaxından əsgərlikdə olanda görmüşdü.

Hərbi hissə tualetləri, son dərəcə natəmiz, bərbad vəziyyətdə olduğundan addım başı siçovula rast gəlmək olurdu. Adam görməyə o qədər öyrənmişdilər ki, hürkündəndə, ayağını bərkdən yerə vuranda belə qorxmurdular, hələ etiraz olaraq ciyildəyirdilər. Qarnını tualetdənsə köhnə zabıt hamamının arxasındakı qoz ağacının altında boşaltmağa üstünlük verirdi. Çünki işini görən an birdə görürdü ki, heybətli bir siçovul “açkoden” boylanıb, sallanan xayalarına baxır. Dişləri ülgüc kimi iti olurdu. Bilmirdi doğru idi ya yalan, özündən 20-25 çağırışı əvvəl xidmət edən bir rabitəçini tələbatını ödəyən vaxt ayağından dişləmişdi. Yara o qədər də dərin olmadığından suyun altında yuyub, və çox fikrə getməyib. Üç gündən sonra 39 qızdırmaqla tibb məntəqəsinə düşüb. Bütün günü qaytarıb. Həkimlər iki gün əlləşib, hərərəti aşağı sala bilmədiklərindən hospitala göndərirlər. Müayinədən sonra məlum olur ki, siçovulunu onu azacıq dişləməsi, əsgərdə ağır formalı meningitə səbəb olub.

“Başlayın” deyər “qurd” əmiranə şəkildə dillənərək, Mehmanı keçmiş xatirələrindən ayırdı.

Şamil balonla ona tərəf yaxınlaşdı, yenə sağ və sol tərəfindən ondan yapışib, müqavimət cəhdlərini minimuma çatdırmağa çalışdılar. Hələ ağzını bir dəfə olsun açmamış, girdəbaş bir oğlan onun köynəyini və altıdakı maykasını şalvarın içindən çıxarıb, qarnını açdı. Bu əsnada üzündə seksual manyak təbəssümü ilə əlindəki balonun bir neçə deşiyi olan qapağını açdı. Şüşə saxlancı yanak çevirərək dərhal Mehmanın yalın qarnına, göbəyinin əhatəsinə dirədi.

“Bizim gəmirici dostumuz indi çıxılmaz vəziyyətdədir. Balondan havasının qurtarmağa başladığını hiss edən kimi çıxış axtarmağa çalışacaq. Onun düşüncə imkanları kasad olduğundan sənəin göbəyini azadlığa aparan yeganə çıxış yolu sayır. Sənə yalan deyər bilmərəm, sterilləşdirilmiş, laboratoriya üçün yetişdirilmiş siçovul deyil, kanalizasiya xəttindən tapdığımız siçovuldur. Sənə ötürmədiyi infeksiyalar qalmayacaq yəqin...”

“Qurdun” dediklərinə Mehman heç bir əhəmiyyət vermirdi. Çünki artıq bütün fikirləri tükürpədən soyuq dərisi, iyrənc dırnaqları ilə ona toxunan gəmiricidə idi. Heç yarım dəqiqə keçməmişdi, siçovulu elə bil cin vurdu. İlk dişləmin ağrısından az qaldı kreslo ilə qarışıq göyə dirməsin. Mehmanın iniltisi və yalvarışı ətrafı bürüdü. Şamil yerində fərağat qalmayan düşməninin qarnı ilə balonun arasında siçovulunun sıvışıb çıxıb iləcəyi məsələnin aranı aması üçün möhkəmcə sıxırdı.

“Yox...Yalvarıram...yox..rədd edin bunu. Ay ananı...yox..Götürün bunu üstümdən”

“Ülgüç” artıq göbəyini qrey pfrut kəsən cihaz kimi 4 yerə parçalamışdı. “Qazıcı” siçovulun gördüyü iş zamanı qan fışqıraraq balonun divarlarına dəyir, süzülərək nazik şırımlar şəklində aşağı doğru süzülürdü. Yaşlı qadın da daxil olmaqla qızların 90 faizi üzünü çevirdi. Bir neçə oğlan, o cümlədən Dadaş mədəsinə hakim dura bilməyib, səhər tezdənən nə yediyini yoldaşlarına əyani şəkildə göstərdi.

“Saxla!” deyərək Mehman qəlbinə məlhəm olan əmri eşitdi. Şamil əlini biraz boşaldan kimi Mehman qarın əzələsi ilə balonu itələdi. Şüşə balon yerə düşüb parça tikə oldu, baş hissəsi alqana boyanmış siçovul, dişləri arasında Mehmanın göbəyinin fraqmentləri ola-ola aradan sıvışıb, içəridəki köhnə mebelin arxasında yoxa çıxdı.

“Aaaa.....”, - hansısa “ağıllı” didilmiş göbəyinin üzərinə dizinfeksiya və daha işgəncəni daha dözülməz etmək məqsədilə spirt əndərdi. “...Aaaa, sənin ananı.”, - deyərək alınının tərəni axıda-axıda Mehman söyüş aparatını işə saldı.

“...sizin kollektiv cəzanıza qarışmıram, ancaq mən ona veriləcək cəzaya tam hakiməm”

“Əlbəttə, bu nə deməkdir. Sənə vurduğu mənəvi ziyanın bədaləni ödəyir. Bəli sən mütləq hakim sən bir halda ki, sənin növbəndir”, - deyərək “qurd” onun üçün və “əyləncədə” iştirak edən digər iştirakçılar üçün təəcüb doğuran polemikanı sona çatdırmağa çalışdı.

Mehman həlsiz vəziyyətdə, əvvəlki yerində, tərsu içində olan ofis kreslosunda əyləşmişdi. “Siçovul”la işgəncə başa çatdısa da, ağrı kəsilmiş bilmirdi.

“Oldu, deməli cəza mənim tam nəzarətimdədir?”, - deyərək növbəsi çatmış Dadaş “qurdun” əsəblərini sınağa çəkdi.

“Qardaşım, tam nəzarətimdədir deyəndə ki, hansı cəzanın veriləcəyi artıq qabaqcadan onun qorxularına və törətdiyi əməllərin dərəcəsinə uyğun plan şəklində təsbit olunub. Mən icra ilə bağlı deyirdim ki, tam nəzarətimdədir.

“Okey...Onda əhvalatımı danışırıam. Mehman mənim anamı həyətdən çıxanda maşını ilə vurub öldürüb. Bu qədər”

Dadaş bu qədər manyakal-depressiv insanların arasına düşmüş eybəcər ördək balası kimi idi. Nə daxilədən nə də xaricdən onlara heç bir yaxınlığı yox idi. Onun bu cür davranışı artıq hər kəsi cana yığmağa başlayırdı.

“Elə bu qədər? Bəs hadisənin ən dramatik məqamları, qisas yangısı necə oldu. Elə bil sənin ananı deyil düşmənin anasını öldürüb. Bəs niyə demirsən ki, narkotik vasitənin təsiri altında avtomobilini idarə edərkən ara küçədə, yaşayış zonasında 80 km/saat yaxın sürətlə şütlüyüb. Elə darvazanı açıb, avtobus dayanacağına doğru irəliləyən ananı maşını ilə əzib. Avtomobildən düşərək, nə ilkin yardım göstərüb, nə də maşına mindirərək xəstəxanaya aparıb. Anan 10 dəqiqə

ərzində əzabla ölüb. Zərbədən ağciyərlərinin plevrası partlayıb. Ağciyərlərinə qan yığılıb və boğularaq ağırılı şəkildə vəfat edib.”

Dadaş doluxsundu, baş işarəsi ilə deyilənləri təsdiq etdi.

“Beləliklə, Mehman bəy. Deyilənləri kamera önündə etiraf edirsiniz”

“Siz dəlisisiz,...məni kim inləsə səhv salırsız. Mən sadaladığınız cinayətləri törətməmişəm. And içirəm”

“Etiraf edərsən ya yox! Suala konkret cavab ver!”

“Yox...”, - deyər ağrıdan yerində qurdalanan Mehman qaba şəkildə cavabladı.

Sabir göstərişi ilə hardansa orta ölçülü, paketdən yenidən çıxmış, işlənmiş çəlik tapıb, ona gətirdilər. “Qurd” onu Dadaşın əlinə verib söylədi:

“Döş qəfəsinin sağ tərəfindən möhkəm bir zərbə vur. Zərbəni elə endir ki, qabırğası sınısın.”

Mehmandan çox Dadaşın rəngi qaçdı. Çəkici var gücü ilə qapıya tərəf vızillatdı. Tarapptılı səşindən netbuk arxasında əlləşən bəstəboy da da diksindi.

“Hamının yanında dedin ki, cəzanın icrası tam mənim nəzarətimdədir. Anamın qatili olsa da, ona işğəncə verilməsinin tərəfdarı deyiləm. Mən ona heç bir cəza vermirəm.

Sabir iştirakçılar arasında səs-küyün və etiraz sədələrinin düşdüyünü görüb, liderliyini nümayiş etdirməyə çalışdı.

“Yüz faiz əminsən? O öləndən sonra daha belə bir fürsət olmayacaq. İllər keçəcək xatırlayıb, peşman olacaqsan ki, ananın qanını yerdə qoydun. Bir daha fikirləş”, - deyər Sabir tam ciddi sifətlə israr etdi.

“Fikirləşməli bir şey yoxdur. Ümumiyyətlə bura nəhaq gəldim. Dedim yəqin ona yüngül fiziki cəzalar verəcəksiz. İndi isə görürəm, hamınız ağılınızı itirmisiz. İnkvizisiyanın ifritələ, falçılara, zinakarlara vermədiyi əzabları siz ona verirsiniz...Xeyr mən, ona heç bir cəza vermirəm, mənim əvəzimə də cəzanın verilməsini yasaqlayıram”

“Sabir bəy!” deyər zəlin o biri başından səs gəldi.

“İndi yox. Götürsən ki, yaranmış anlaşılmazlığı aradan qaldırmağa çalışıram...Dadaş sən deyəsən düzgün anlamadın sən icraçısan...”

“Sabir bəy!”, yenə həmin şəxs, bu dəfə daha qətiyyətli səslə müraciət etdi.

“Nədir? Nə olub.!

“Məhəlləyə bir qara sedan daxil olub. Onun maşının yanında saxlayıb.”, -deyər pərdənin arxasında keşik çəkən gənc bildirdi.

“Neçə nəfərdilər?”

“İki yekəpər kişidi. Hələlik onun avtomobilinin ətrafında fırlanıb, içinə göz gəzdirirlər. Budur indi isə binanın girişinə doğru baxıb, nəisə ciddi şəkildə müzakirə edirlər.

“Tez olun! Öyin başınızı qaydaya salın. Ay gədə ordan oynaq mahnı qoş. Yüksək templi rəqs mahnısı olsun. Səsi də artır, amma tədricən artır ki, onların gəlişi üçün çoxaltdığımızın

fərqinə varmasınlar. Qızlar oynamağa başlayın, açıq-saçıq geyinənlər diqqət çəkmək üçün öndə olsun, sizdən dönə-dönə üz istəyirəm, ancaq belə lazımdır...bacardıqca ehtiraslı oynayın.

“Bəs onunla neyləyək?”, - deyər onu işgəncələr zamanı Mehmanı cilovlayan “əzələlərdən” biri soruşdu.

Sabir əyilib sağ ayaqqabısını açdı. Qara corabını çıxarıb, əzərək top şəklinə gətirdi və həmin gədəyə tərəf tulaqladı.

“Al ağzına qoy, sonra da ağzının ətrafını skoçla dola... azı beş qat olsun.”

“Oldu!

“Ardınca da gizlədin bax o masanın altında...hə ordakında, süfərsini biraz aşağı uzadarsız şübhə doğurmasın.”

Ayaqqabısını geyinib özünü qapıya tərəf yetirdi. Üzündə ilk dəfə olaraq əndişə ifadəsi peyda olmuşdu. Qapını arxadan çəftə ilə bağlayıb, verdiyi təlimatların icrasını kənardan izlədi. Halsız vəziyyətdə olan Mehmanı kreslodan heç ayırmadılar. Kəndirlənmə işi vəziyyətdə elə yanakı çöndürüb, stolun altında gizlətdilər. Mehmanın fikirləri dumanlı olsa da, bundan yaxşı fürsətin bir daha ələ düşməyəcəyini bilirdi. Sadəcə güc toplayıb, qulaqdəhlən musiqi fonunda qışqırığı ilə dostunun göndərdiyi adamların diqqətini cəlb etmək lazım idi.

Heç beş dəqiqə keçməmiş naməlum yekəpərlər banket zalının girişində idilər. Qara dəri pəncəkdə olan dazbaş gədə qapının dəstəyini az qala yerindən çıxaracaqdı. Arxasında onu laldinəz gözləyən şələ bığlı, iri gözlü həmkarına baxıb təm bəl bir səslə:

“Qapını daldan bağlayıblar”, - dedi.

Bığlı “eşşəkdöyən” elə bil anadan gəlmə nitq qabiliyyətindən məhrum olmuşdu. Çiyinlərini sıxmaqla kifayətləndi.

Öndə olan keçən başını qapının pəncərəsinə dirədi və gözləri ilə içərinə səthi şəkildə tədqiq etdikdən sonra narazı şəkildə əlində tutduğu dəmir breloku qapıya döyəcləməyə başladı. Qapıya “qurd” yaxınlaşdı.

Kilidi açıb onları içəri buraxdı.

“Salam. Sizə nə lazımdır qardaş?”, deyər soruşdu.

“Burda nə keçirirsiniz?”, dazbaş sualla sualla cavab verdi.

“Heç köhnə sinif yoldaşlarıyıq, yığışib banket keçiririk

“Aydındı!”, - deyər dazbaş Sabirin heç üzünə baxmadan, ətrafa sonra onu müşayiət edən bığlıya nəzər saldı. Mini ətdə olan füsunkar qızlara ağzına su almış şəkildə tamaşa edən bığlı sanki bura nə üçün gəldiyini unutmuşdu.

“Mehman adlı orta-yaşlı bir adam gəlməyib ki, bura ...” cibində eşələndi sonra ovcunu açıb, davam etdi “bax şəkildə gördüyün adamdı. Oğlunu axtarırdı.”

“Yox qardaş...Biz qapalı şənlik keçirik. Banket zalını da bir ay qabaqcadan sifariş verib 1 günlük icarəyə götürmüşük. Qapı özünüz gördünüz ki, içəridən bağlı olub”

Musiqinin artan zərbələri və güclü bası olan nəqarət, tərəfləri dialoqu daha yaxın məsafədən aparmağa vadar etdi.

“Bəs bizə dem işdi axı bura gəlir?”, deyə israrlı şəkildə soruşdu.

“Nə bilim Vallah! Bəlkə ünvanı səhv salıb.”

“Ünvanı səhv zad salm ayıb...” - , mobil telefonunda müdirinin ona yolladığı sms-i göstərdi.
“Üstəlik avtomobilini də çöldə park edib”

“Çox müşkül məsələdi. Siz ümumiyyətlə kimsiniz?”

“Bəlkə başqa kimsə görüb?”,- deyə “qurdun” müraciətinə məhəl qoymayıb bayağı rəqs hərəkətlərinə təəcüblə baxıb soruşdu.

“Zəhmət olmasa zalı tərk edin... Bizim şənliyə mane olursuz. Sizə dedim axı bura heç kim gəlməyib”, Sabirin səsinə titrəklik duyulurdu. İçində yüksələn əsəbini boğmaqda çətinlik çəkirdi.

Biğli eşşəkdəyən obyektin inzibətçisiymiş kimi yanlarından keçib Mehmanın gizlədildiyi masaya doğru irəlilədi. Ortaya düşüb oynayanların rəqs hərəkətləri ilə musiqi ritmləri arasındakı rabitə açıq-aşkar pozuldu. Hamı oynaya-oynaya onun addımlarını həyəcanlı şəkildə seyr edirdi. Dazbaş da bunu qismən hiss etdi. Biğli isə artıq masaya çatmışdı, əlini masanın üzərindəki çəhrayı rəngli şərab qabına atıb yuxarı qaldırdı.

Mehman qışqıra bilmirdi. Çünki ağzının skoçlanması bir yana, onunla bərabər masanın altına böyrü üstə uzanan gənclərdən biri əlləri ilə hər iki çənəsini möhkəm sıxmışdı. Üstəlik bu cür səsdə qışqırsaydı belə çətin ki, onun səsinə eşidəydi.

Qurdla dazbaş müzakirədən mübahisəyə keçib nə isə qızgın şəkildə danışmışdılar. Dırnaqarası disko cokey musiqinin səsinə bilərəkdən birazda artırmışdı. Çünki Mehmanın iniltisi və ya harayını necəsə eşitsəydi, bütün vəziyyət nəzarətdən çıxacaqdı.

Biğli konyakın şüşə qabını ötəri müayinədən keçirdikdən sonra, təmiz büllür qədəhlərdən birinə azacıq süzmüşdü ki, birdən boğazından çıxan nərə, uca musiqi səsinə belə üstələdi. Masanın altından peyda olan əl bıçağı biğlinin sağ ay ağına dərinlən batırırmışdı.

Dazbaş vəziyyətə nə yerdə olduğunu anlayan sonra əlini böyrünə doğru aparacaqdı ki, “qurd” ondan tez tərəpənib, bir saat əvvəl Mehmanın dalına batmış bızla ildırımsürətli zərbələrlə boğaz nayihəsini azı 7-8 dəfə deşdi. Arteriya,qırtlaq, zədələnməmiş vacib orqan qalmamışdı. Qırmızı maye həm xaricdən, həm də ağız boşluğundan durmandan süzülürdü. Yekəpər əvvəl müqavimət göstərməyə çalışdısa, sonra beyni tənəfüsə qan dövrənı arasında əlaqənin itdiyini anladı. Son dəfə ahıl insan kimi qanlı əllərini “qurdun” üzgözüünə sürüb, (sanki belə bir vəziyyətdə düşməni boğmağa çalışdı), xırıltı ilə müşayiət olunan aqoniya içində yerə sərilirdi. Qurd al qana boyanmış köynəyinin qollarını çırmaladı, əllərindəki yapışqan ilıq mayeni şalvarına sürtdü. Hadisələrin episentrinə nəzər salanda, artıq rəqs edən insanların ərazidə olub, halqa şəkli aldığını və biğlini kimi bıçaq, kimi çəkic, kimi çəngəllə vəhşicəsinə linç etdiklərini gördü. Mehmanı da artıq kreslo qarışı masanın altından çıxarmışdılar.

Mehman əvvəllər ölü də görüb, ölüm də, adamın öldürülməsini də. Lakin ilk dəfə idi ki, sözün əsl mənasında belə qanlı qətləmin şahidi olurdu. Elə bil banket zalına nar şirəsi daşıyan yük avtomobili çırpılmışdı. Hər tərəf qan içində idi. Gənclərin əllərində, üst-başlarında qan damlaları parlayırdı. Onlara tam yad olan iki nəfəri belə amansızlıq qətlə yetirənlərin, düşmənlərinin hansı şəkildə öldürəcəklərini düşündə tükləri biz-biz olurdu.

Qurd musiqinin dayandırılmasına işarə verdi. Hamı idarəolunan kuklalar kimi cərgə şəklində qarşısına düzülüb. Sabir hiddət dolu baxışlarını İsayev Şam ilə yönəltdi.

“Onun ayağını niyə bıçaqladın ay danqabaş! Mən artıq hər şeyi yoluna qoymuşdum, çıxıb gedirdilər.”

“Biz öldürdüyümüz pəzəvəng nədənsə şübhələnmişdi, deyəsən süfrənin tərpənməyini görüb, bizim masaya yaxınlaşdı. Mən onu qabaqladım.

“Ay may mağ, o özünə konyak süzmək istəyirdi”

“Nə bilim, bağışlayın. Bir xəta olduda. Səhvimi boynuma alıram.”

“Sənin səhivə görə bütün planlarımız alt-üst oldu.”

Söhbətə Dadaş qoşuldu

“Kifayətdir. Mən çıxıb gedirəm. BİR qram vicdanınız olsa, polisə özünü təslim olarsız. İki günahsız adamı öldürdüz.”

“Hara itilirsən itil. Bil ki, biz tutulsaq onsuzda bizimlə əlbir olmusan, tammıqyaslı şəkildə mühakimə olunacaqsan.

“Sabir bəy, planlar niyə pozuldu ki, bura başqa kimdiki gələn. Qızlar içəridə təmizlik işləri görər, bizdə Teymura zəng edərək, gəlib çıxsın maşını ilə mey itdəri yığarıq baqajına. Sonra Qanlı gələ buraxarıq.”

“Ay axmaq bir saat içində bütün işləri yekunlaşdırmaq lazımdır. Həm də buranı elə vəziyyətdə təhvil verməliyik ki, heç bir şübhə doğurmasın...Amma bir halda ki, bu iki oğunboyun bura özbaşına gəlməmişdi, deməli rəisləri tapşırıqın yerinə-yetirilib yetirilmədiyini onlardan öyrənməyə çalışacaq. Hər ikisi o dünyaya getdiyindən zəngə cavab verə bilməyəcəklər. Bu isə o deməkdir ki, bura yenə başqa adamlar, yəqin bu dəfə konkret olaraq banket zalını hədəfə alaraq gələcəklər.”

“Bəs nə edək onda?”

“Sən bir şeyi düz deyirsən, qızlar qan ləkələrini təmizləsənlər, biriniz Teymura zəng vurun gələndə özünü qana boyanmış üst-başımızı dəyişməyə bir şeylər gətirsin. Bu əclafın cəzasına gəlincə, oyunun qaydalarını dəyişmək məcburiyyətindəyik. Adlarını çəkəcəyim adamlar üç-üç qabağa gəlib, ardıcılıqla özünü və ya qurbanın kimi olduğunu deyir. Sonra üçü eyni vaxtda və ya ayrı-ayrı ona 1 dəqiqə ərzində ürəyi istəyən cəzanı verir. Birçə elə etməlisiz ki, həyatı vacib orqanlara xəsarət yetirməyəsiz, qalan istənilən işgəncəni verməkdə azadsız. Belə 15-20 dəqiqəyə yekunlaşdıra bilərik. Sonra da qızlar qoşulub öz cəzalarını verərlər.

Əzəbli iyirmi dəqiqə bir əsrə bərabər idi Mehman üçün. Başına gətirilməyən oyunlar qalmamışdı. Əvvəl bir cütlük - bacı qardaşa oxşayırdılar - kəlbətinlə ayağının hər iki baş barmaq dırnağını çıxardı. Cəzası baş çatmamış vaxt getməsin deyə, digər üç gədə siqaret tüstülətdilər. Biri ucunu üst dodağına toxundurub, kənarlaşdı. Digər iki nəfər papirosu sinxronluqla gözlərinə tərəf yaxınlaşdırdı. Ən son anda gözlərini bağladığından alov gözün üst qapağının nazir dərisi ilə təmas etdi. O qədər ağrılı idi ki, bağlı gözlərinə elə bil gün işıq saçdı, başqa birinin fürsətdən istifadə edib, sol əlinin ortasına bizi var gücü ilə sancmasını hiss etmədi. Sonra eynəli bir oğlan çiyinə iynə vurdu. Bu heç də cəzaya bənzəməzdir. Çünki qaynama nöqtəsinə gəlmiş sinir sistemini hər necə sə sakitləşdirmişdi, və ya azından ona elə gəlirdi.

“Bayılmamağın üçün vurur, bizim professor Məsmaliyev”, qurd istehza dolu baxışlarla məlumatlandırdı.

Amma Mehman indi onun hayında deyil. Çünki mini ətkəli qızlardan biri qayçı ilə sol qulağının yumşaq hissəsindən bir neçə millimetr ölçüdə ət parçasını orqanizmdən ayırmaqda idi. Bədənin elə yeri qalmamışdı ki, qana boyanmasın. Dəhşətli məkana ayaq basan zaman ilk gördüyü, mazaqlaşan cütlük önə keçdilər. Onları Mehman üçün xüsusi hədiyyəsi var idi. Əllərində tutduqları fincanlardakı qaynar qəhvəni üzərinə boşaltdılar. Qız üzünə tökdü, gədə isə xayalarını hədəfə aldı. Ağrının prioritetliyi qanununu yenidən işə düşdü. Ən güclü ağrı nisbətən zəif ağrıları arxa plana keçirdi. Ancaq suyun yanmış göz qapaqlarına toxunuşu, dərinə yenidən qıcıqlandıraraq, vücuduna titrəmə gətirən ağrıya bais oldu. Gündəyməzinə gəldikdə, qaynar maye şalvar sonra alt paltarından süzlənə qədər, zəifləmişdi, ya nə idisə üzünə toxunan qəhvə qədər yandırıcı deyildi. Sifəti əvvəl qıpqırmızı oldu və pörttdü, sonra əriyən dəri üzünü bir növ landşaft xəritəsinə çevirdi.

Qanlı zorakılığa meyilli olmayanlar, yumruq təpiklə kifayətləndi. Üç qadın ümumiyyətlə Dadaşla həmrəy olaraq işgəncə verməkdən imtina etdi. Qurdun növbəsi çatdı. Mehman sərəhesabı itirdiyindən, bunun son - ən ağır işgəncə olacağını güman etdi. Lakin gözlədiyi kimi dəhşətli bir şey olmadı, dırnağını çıxaran zaman istifadə olunan kəlbətinlə köpk dişlərindən birini xaric etməyə çalışdı. Əvvəl köpk dişinə girişsə də, kəlbətinlə heç cür uyğun tuta bilmirdi. Ona görə də yanındakı dişə güc verdi. Dişin kötüyü çürük idi, üstəlik stomatoloqu neçə il əvvəl nervini çıxarıb, estetik plombla dəyişini bağlamışdı. Bu baxımdan Sabirin işgəncəsi növbəti iştirakçı - əkiz qardaşların yanında toya getməli oldu. Mehman anlaya bilmirdi onun ayağında nə görüblər. Hər iki pənəcəsinə 2-3 damcı sulfat turşusu tökdülər. Reksiyadan əvvəl dərinin müxtəlif qatlarının, sonra epitellərin parçalandığını açıq-aşkar hiss edirdi. O qədər bağırırmışdı ki, boğazı qabar olmur, səs telləri zədələnməmişdi. Sadəcə inildəyib, turşunun ətlə təmasından ərsəyə gələn iy rəncə qoxunu udurdu. İki qız onun üst köynəyini çıxarıb, qulaq dəşən cihazla döşünün giləsində pirsinq üçün dəlik açdılar.

Onu oyaq saxlayan preparatın təsirinə baxmayaraq iyirmi beşinci cəzaya qədər huşu iki dəfə özündən getmişdi. Ancaq iyirmi beşincinin ağrısına oynadı. Müəllimə bildiyi yaşlı qadın idi. Alnında bıçaqla qələmlə yazmış kimi nəisə cizma qara edirdi, qanını axıda-axıda. Sonradan qulağına çatdı ki, sən demə “G...T” sözünü həkk etməyə çalışmış.

“...Sənin indiyə kimi sağ qalmağın möcüzədi...”, - “qurd” yəni Sabir onunla üzbəüz oturub nəisə nağıl etsə də, yalnız bu hissədən sonra mənalarnı tutmağa başladı. Ona vurulan növbəti iynə, dumanlanan ağlını yenidən itiləşdirdi. İçəridə bir nəfər olsun qalmamışdı... Qurd, Mehman və iynəni vuran eynəklidən başqa. O da artıq musiqisi dayandırılmış, masaları təmizlənmiş, əsas işıqları keçirilmiş banket zalını tərk etmək üçün qapıya doğru tələsirdi... “iyirmi altıncı cəzan qalıb. Hər şeyi bu son cəza müəyyən edəcək... Əgər həqiqətən namərdliyindən savayı, bəxtəvər doğulmusansa, son cəzadan sonra da sağ qalsan səni sərbəst buraxacağıq. Lakin yenə də hər şey sənin cəlladından asılı olacaq. Son günahının cəzasının verilməsi üçün bir balaca ekskursiyaya yollanmalı olacağıq. Düzdür həmin şəxs artıq çöldə duran məşindədir. Amma neymələk olar ki, günahının cəzası bu dörd divara sığmaz.

Qapı açıldı. İsayev Şamil və üzünü elə bil birinci dəfə gördüyü keçə saqqal bir uzun arıq oğlan yarı-qaranlıq, yarı-ışıqlı zala daxil olub, onlara tərəf yaxınlaşdılar.

“Sabir bəy, hər şey hazır idi. Uşaqlar bir partiya Vito ilə çıxdılar. O biriləri daşıyan maşın uje yola düşməyə hazırlaşır. Bizim maşın da uje hazır idi. Sürücü və ..” deyər İsayev məruzə edirdi ki, Sabir onun sözünü qəfil şəkildə kəsdi

“Ad çəkmə, sürpriz effektini pozmaq olmaz, bildim nə demək istədiyini, onda bizdə çıxacaq... Buranın açarlarını götürdin”

“Hə məndədi” deyərək dalmatın it oynunağından ibarət breloklu açarı “qurda” ötürdü.

“Siz bunu elə kreslo qarışıq sürə-sürə aparın, maşına çatanda gəlib əl yığırırsınız sizə, qaldırmağa....hə bax elə kreslonun stoperini aç, çarxları işə düşsün. Bax belə, əla.”

Mehmanın başına torba keçirib, tələm-tələsik banket zalından çıxaran kimi, Sabir əsas elektrik lövhəsindəki düymə ilə elektrik təchizatını dayandırdı. Banket zalının və əsas girişin qapılarını bağlayıb, müqavimət göstərməyə, söyməyə və ya yalvarmağa bir qram belə hal olmayan Mehmanın maşına mindirib, yola çıxdılar.

Başından torbanı çıxaranda, gözləri qapalı idi. Qurd onun öldüyünü zənn edib yaman qorxuya düşdü. Xeyli qan itirdiyindən nəbzi yoxlamaqla ölüb-ölmədiyini müəyyən etmək çətin olacaqdı. Ona görə qızlardan birinə müraciət edib, onun kosmetik güzgüsünü istədi. Şüşə tərəfini burnunun dəşiklərinin önünə tutdu.

“Təşvişə düşməyin, hər şey yaxşıdır, sağdı hələ ki.”,- deyərək isti nəfəsdən şüşənin üz təbəqəsində formalaşan nəmliyi başına yığışan “cəlladlara” göstərdi. “Aptekçidən naşatır ver, burnuna yaxınlaşdırım oyaşın”, -deyərək sadiq itinə çevrilmiş İsayev Şam ilə səsləndi.

Mehman özün gələn kimi, ətrafa göz gəzdirdi. Ona işgəncələr verən yaramaz insanlar olduqları kimi qalsalar da, məkan dəyişmişdi. Çöllü biyaban bir yerdə idilər. Işıqlandırma sistemi və ya avtomobillərin işıqları yanmasa da, məhtab bütün işi sadələndirən yerinə görə idi. Maraqlıdır ki, onu “sevimli” kreslosundan yenə ayırmamışdılar. Uzaqlarda bir neçə pərakəndə binanın işıqları gözə dəyirdi. Ara-sıra həmin binalardan və ya obyektlərdən bir neçə kilometr sağda hərəkət edən bəyaz nöqtəni görmək olurdu. Bu qədər açıq sahəsi olan çöllük ona nədənsə Pirküşkül poliqonunu xatırladırdı.

Qarşısında dərin kəllə, kənarında isə qeyri-ışılak vəziyyətdə olan Qərb istehsalı traktoru və bir qədər aralıda betonqarışdırıcı maşın Mehmanın adrenalin səviyyəsini yenidən qaldırdı. “Bu deyərsən doğrudanda sənə”, -deyərək özlüyündə fikirləşdi. İşgəncələrin bir oyun olduğunu, gənclərin onu öldürməyə əllərinin qalxmayacağı və ya bunun ümumiyyətlə bir şou olduğu ilə bağlı saçma-sapan ümidverici fərziyələri artıq yoxa çıxmışdı. Hər halda artıq dostunun göndərdiyi şişkin əzələli, geniş kökslü əlaltılarının xüsusi amansızlıqla öldürülməsindən sonra daha pragmatik düşünməyə başlamışdı. Aralarında Dadaşın gözüne sataşmaması isə, hər halda edamı zamanı heç bir əngəlin olmayacağına y üz faiz zəmanət idi.

“Sonuncu cəzanı vermədən əvvəl, sənə belə bir fürsət yaratmaq istəyirik. Ürəyindən nəisə arzu keçirsə də. Kim bilir bəlkə heç sonuncu cəzanın ağrısına dözmə bilmədin. İndi dəb düşüb e bu söz... “Sporler” olmaq istəmirəm ancaq, bu dəfə fiziki işgəncədən çox mənəvi əzab alacağsan. Səni əmin edirəm. Buyur. Söz sənindir.

“Mənim oğlum....ona bilmək istəyirəm nə olub, onun başından bir tük əksik olsa....

“Belə istək olmur, sən sadəcə iddia edirsən, istək belə olur...arzu edirəm ki, filan filan şey olsun, ya da istəyirəm ki, filankəs bəhmənkəs belə olsun, nə qədər primitiv səslənsə də....vaxtımız çox azdır. Tezlaşdır”

“Oğlum u görmək istəyirəm. Yüz faiz əmin olmaq istəyirəm ki, ona dəyməmisiniz, sağ-salamatdır. Sonra mənə nə istəyirsiniz edin, artıq məni gözləyən aqibətlə barışmışam.”

“Ayazı gətirin!” deyə “qurd” mikroavtobusa tərəf baxıb, içində əyləşmiş sürücü çıxırdı.

Həyəcan Mehmanın bütün ağrılarını unutturub, ürək döyüntülərini artırırdı. Dəməli həqiqətdən də Ayazı qaçırmışdılar. Mehmanı pusquya salmaq üçün ondan tələ yemi kimi istifadə etmişdilər. Allaha yalvarırdı ki, bircə oğlunun meyitini gətirməsinlər.

Qara mikroavtobusun yan qapısı kənara sürüşdü. Əvvəl başqa bir gənc, onun dodağında siqaret söndürən gənc oradan çıxdı. Sonra oğlu...Sevincdən gözləri doldu. Ölümün bir addımlığında olsa da, indi sanki ona dünyanı bağışlamışdılar. Onun mərd-mərdanə, üzündə hər hansı təşviş və ya ölüm xofu olmadan geniş addımlarla irəlilədiyini görüb, özünü məğrur hiss etdi. Elə bir məqam idi ki, ona tükürpədicisi işgəncələr vermiş gənc “mazoxistləri” və onların başbilən olan Sabiri də bağışlamağa hazır idi.

Oğlunun əllərini skoç və ya kəndirlə bağlamamışdılar. Yaxınlaşıb atasını bu vəziyyətdə görəndə göz yaşlarına hakim ola bilmədi. Ancaq ağzından bir kəlmə söz çıxmadı. Çox güman ona ciddi şəkildə tapşırıbmışdılar ki, artıq-əksik hərəkət etməsin, əks təqdirdə öldürə bilərlər.

“Qane oldun?”, - gözlənilmədən “qurd” əvvəlki istehlalı baxışları ilə ondan soruşdu.

Mehman onun sualına məhəl qoymayaraq gözüne nur gətirmiş oğluna səsləndi

“Gözümün işığı, sənə bir şey etməyib ki, bu....(söyüş söymək istəsə də özünü cilovladı) ...bunlar.”

Ayaz cavab verməyə icazə almırmış kimi əvvəl Qurda tərəf baxdı. Sonuncu baş işarəsi ilə razılığını verdi.

“Hər şey yaxşıdır narahat olma!”

Oğlunun son dərəcə quru və soyuq tərzdə danışması onu narahat etməyə başladı. Yəqin onu qoruya bilmədiy i üçün belə yanıqlı danışdı.

“Dramatik saniyələrə son qoyaq cənablar. Mehman bəy, istədiy in oğul idi, yetirdi Pərvərdigar.İndi icazə ver, cəzanı başa çatdırıb, evimizə-əşiyimizə dağılışıq, bizim çoxlarımız “məvi” qanlı insanlar deyilik, qazanın qaynaması üçün bəzən həftəsonları da işləməli oluruq.

“Oğluma toxunmadığınıza görə təşəkkür edirəm...Mən ölümdən qorxmuram. Onsuzda hamımız bir gün necəsə canımızı tapşıracağıq.”

“Təşəkkürünü qəbul edirəm, dəyməz. Hər halda keçmişdə belə nəzakətli olsaydın, başına bu işlər də gəlməzdi. Nəisə uzatmayaq. İyirmi altıncı cəza gəlsin.

“Hər şey yaxşı olacaq, Ayaz. Cəsur əmi sizin qeydinizə qalacaq. Ona əvvəldən demişəm, mənə bir şey olsa, sizə baxsın.”

“Sakit ol! Qaydaları pozmaq olmaz. Sonuncu cəzan gəlir. Hazırlaş”

Çevik ritimli təbil çalınmasa da, “qurd” insanı həyəcan içində boğmağın sənətkarı idi. Ətrafa göz gəzdirdi, son 12 saat ərzində ona tanış olmayan başqa bir nəfər yox idi, sürücüdən savayı. O da ki, sonradan avtomobilə sükən arxasına əyləşib siqaret tüstülədirdi.

Birdən qızlı-oğlanlı sağına-soluna düzülülər, sonra başının dövrəsində saat əqrəbi istiqamətində dolaşib, hamısı xor şəklində geriyyə sayıma başladı. On- doqquz- səkkiz- yeddi – altı – beş –dörd- üç – iki – bir...

Tam sükut çökdü. Qurd Ayaza yaxınlaşıb qolunu onun çiyinə söykədi.

“Sənə iyirmi altıncı cəzanı oğlun verəcək.”

“Xahiş edirəm onu buna məcbur etməyin, uşağı hələ, bir şey anlamır...Onun heç bir günahı yoxdur.”

Hamı gülməyə başladı. Qrup effekti tezliklə oğlu Ayaza da sirayət etdi.

“Məni heç kim məcbur etmir ATACAN, bütün bu mərəkəni Sabirlə ikimiz təşkil etmişik.Sənin necə murdar insan olduğunu biləndən sonra, yalanların, iftirlərin, qəddarlığının, zülmkarlığının onlarla ailəyə toxunduğunu ortaya çıxardım.”

Mehmanın ürəyi ağzına gəlmişdi. Qəhər onu boğurdu. Nəyin nə yerdə olduğunu ayırd etməkdə çətinlik çəkirdi. Vəziyyət birdən birə tamamilə dəyişmişdi.

“Oğlum bu nə axmaq zarafatdır edirsən...Atan ölüm ayağındadı, sən də bu cındırların səndən alət kimi istifadə etmələrinə icazə verirsən. Sənə qaçırandan sonra nə deyiblərsə yalandı.İnanma!. Bizim aramızı vurmağa çalışıblar.”

“Mən sənin zibillərini nə dünən, nə keçən həftə, nə də keçən ay öyrənmişəm.İki ildən çoxdur ki, intiqam planı cızırdıq. Bugünə qədər hər gün sənin üzünə saxta təbəssüm göstərüb, evdə məkəbə və ya başqa yerə gedəndə, o murdar üzündən öpməyə məcbur idim . Çünki hədəfə çatmaq üçün hər şeyə dözmək lazımdır.”

“Qurd” kifayət qədər nəzakətli tonda Ayazın sözünü kəsdi.

“Mən bir balaca haşiyəyə çıxım, əslində Ayaz bu sürprizi sənə banket zalında etməli idi, ancaq o iki boynuyğunun ora gəlməyi, planı biraz dəyişməyə məcbur etdi. Ancaq əvvəl axır səni bura gətirəcəkdik”, - üzünü bu dəfə oğluna tutub, “Sən indi hazırсан hekayəni danışmağa”

“Bəli hazıram”

“Uşaqlar, beton qarışdırıcı maşını biriniz işə salın, Tofiq sən deyəsən bacarırdın idətməyi, qoy qatqını yavaş-yavaş tökməyə başlasın, siz ikiniz də , hə siz kreslosunu çəkib kotlovanın kənarına qədər daşıyın.”

Əmrlərin icrası heç iki dəqiqə çəkmədi. Rəngi meyit rəngidən olan Mehmanın uçurumun astanasına qədər birtəhər itələyib (diyircəklər daşkəsəkdə çox pis irəliləyirdi), kreslonu 180-dərəcə fırlatdılar...arxası kotlovana. Beton qarışdırıcı maşını işə Tofiq adında biri işə salıb, xortumu ilə kotlovana aşağı templə qatqı ilə doldurmağa girişdi.

“Buyur, danış, amma bizi çox saxlatma qızların əyin-başları nazikdi, azarlayarlar sonra...”

“Oldu”

Tam sükut çökdü

“Sənin nə zibil olduğunu anamı döydüyün gün öyrəndim... Gözəllik salonunda bir qədər yubandığı üçün eşşək kimi döymüşdün, yadıncadı?... Elə təpik vurmuşdun ki, sağ əlinin çəçələ barmağını çıxarmışdın yerindən. Sonra heç nə olmaybmış kimi, öz qara işlərinlə əlaqədar Dərbəndə yollandın.

“Oğlum, evin içində olanları yad adamlara danışmazlar. Bu kişilikdən deyil...” deyər Mehman məzəmmət etməyə çalışdı.

“Kəs səsivi mənə oğlum demə”, Ayaz əməlli başlı qan-qan deyirdi “Axıra kimi qulaq as!...Həm in gün fikirdən sən in gizlətdiy in gürcü çaxırını tapıb, bir şüşəni təkbəşinə boşaltmışdı. Onu kefli vəziy yətdə qarajda aşkarlamışdım. Əvvəl elə bilmədim sayıqlayır...Sonra gördüm sən in və mən in haqqında qər ibə şeylər deyir., -“Sən mən in oğlum deyilsən, heç inanarsan?, necə yəni oğlun deyiləm, nə danışrsan ay mama” deyər soruşdum. Səndən cana gəldiyindən 12 ildən çox gizlətdiyiniz sirri açdı.

Mehman söhbətindən nədən gətdiyini anlamışdı. Ona görə doluxsundu və başını bulamağa başladı.

“Qurban olum, bağışla mən i. Səni həqiqətən oğlum kimi istəm işəm həmişə..Bağışla mən i”

“Qoy bitirir... qoy hər kəs bilsin...Anam dedi ki, sən cavanlığının böyük hissəsini Moskvada keçirmisən, anamı yəni analığımı isə Bakıda təkbəşinə qoymuşdun. Uşağınızı olmurdu, daha demədi hansınızın problemi idi. Bacısı Zeynəbin özündən beş yaş kiçik, Ağcabədi li bir tələbə tərəfindən qaçırıldığından xəbər tutur. Bacısının qaçma qda razılığı olub. Sən demə artıq uzun müddət hamilə imiş və toy edib, məsələni örtbasdır etmək istəyirmişlər. Qayıdan kimi adamlarını da götürüb Ağcabədiyə iki maşınla yollanıblar. Toy məclisində m əhlə uşaqlarından birinin vasitəçiliyi ilə bəyi, yəni bacısını qaçıran tələbəni kənara çağırtırıblar. Çıxan kimi onu maşınlardan birinə otuzdurub, naməlum istiqamətə aparıblar. Ondan sonra bəydən bir daha heç bir xəbər ətər olmayıb, hələ də itkin düşmüş insanların siyahısındadır. Anamın köməliyi ilə isə bacısını gərdək otağından çıxartdırıb. Onu isə o biri maşınla Bakıya gətizdirib. Hamiləlik davam edə nə kimi ona toxunmayıb. Ancaq uşaq doğulandan bir həftə keçməmiş bacısını Şüvəlandakı ata-baba bostanına aparıb. Orada iki su quyusu var idi. ƏN dərinin suyu daha duzlu olub. Onun başını bişirib, yalan vədlər verə-verə həmin quyuya atdı. Həmin quyunun ağzını sonradan bağladı. Bir daha ordan su vuran olmadı. Polisi, müstəntiqləri hamını baxım görüm edib, onlara bacısını namus üstündə öldürdüyünü bildirdi, ona görə pulun gücünə onun da atını itkin düşənlərin siyahısına daxil etdilər. Həmin dö nəmlərdə, namus qətlərini bir çox qanun adamları belə dəstəkləyirdi.”

“Kifayətdir...Daha bundan artığını danışma. Bundan böyük işgəncə ola bilməzdi. Öldürün mən i. Eşitmişsiz, öldürün mən i”

“Öldürdüyün sevgilələrin yeni doğulmuş körpəsini isə öz himayənə götürdün. Körpəni də, sən inlə hər şeydə əl bir olan həyat yoldaşını, MAMA-nı da özünlə Moskvaya aparıb bir neçə il orda qaldınız. Sonra elə vaxtda geri döndünüz ki, hər kəs uşağın sizin uşağınız olduğuna inandı. Həmin yetim uşaq mənəm, uzun illər valideynlərimin qatilinin evində qalıb, onun çərəyini yemişəm”

Mehman artıq hönkür-hönkür ağlay ırdı.

“Bağışla mən i...Səni mən doğrudan öz oğlum kimi sevmişəm. Sən mən in gələcəyim sən. Bütün gördüyüm işlər, yığdığım pullar sənə görədir. Bağışla mən i”

Qurd gözlərindən az qala qılgıncım çıxan Ayazı bir qədər geri çəkib, qulağına nəisə sakitləşdirici kəlmələr pıçıldadı , sonra yenidən ortaya gəlib dedi.

“Gəldik çatdıq kuliminasiya nöqtəsinə, uşaqlar kameraları işə salın. Üç – iki – bir. Mehman bəy, deyilənləri təsdiq edib, günahını boynuna alırsan”

Mehman başını aşağı salmışdı. Gözlərini xəfficə belə qaldırmağa cürət etmirdi.

“Bəli etiraf edirəm. Ayaz dediklərinin hamısı doğrudur. Sizi lənətə gələsiz...Oğlum bağışla, ananlığ da da bir şey yoxdur. Onu bu işlərə mən məcbur etmişdim . Ona toxunma.”

Bu sözlərdən sonra qızların bir hissəsi, mikroavtobusa doğru tələsib, növbə ilə içəri doluşub yerlərini tutdular. Sürürücü isə mühərriki qızdırıb növbəti siqareti közlətdi.

“Ayaz, indi hər şey sənlikdi. Son qərarı özün ver, onun cəzasını bilirsən, onu azad da edə bilərsən”

“Yox”

“İstəyirsən sənin yerinə biz...” qurdun sözü ağzında qaldı. Həmin əsnada artıq Ayaz sürət yığıb var gücü ilə təpiyi ilə kreslonun önə çıxan hissəsinə vurdu. Mehman kreslo qarışıq artıq maye betonla dolu kotlovana düşdü. Əlləri qolu bağlı olduğundan çabalaya bilmirdi. Bədəni tam olaraq boz qatqının arasında itmişdi, bircə üzündən başqa. Hər kəs astanada dayanıb yuxarıdan onun həyatdakı son saniyələrinə tamaşa edirdi. Qurdun göstərişi ilə palçıqlı məhlulun verilişini də sürətləndirmişdilər. Gənclər əllərindəki mobil telefonları (kamera işıqlarını) söndürmədən belə sementlə dolan dərəyə atmağa başladılar. Biri mikroavtobusda yerlərini isitmiş qisasçıların da bir yığının mobil telefonunu gətirib, küt şəkildə Mehmandan biraz kənara boşaltdı.

Mehman son dəfə “Bağışla” demək istəyirdi ki, palçıq burun dəliklərinə və ağzına doldu. Sonra üzü tamam ilə qatqının altında yoxa çıxdı.

“Bağışla”.....

Gözlərini qəribə məkanda açdı. Tərk olunmuş, hər tərəfi hörümçək toru, döşəməsi zibillə dolu, divarlarında nəcis izləri olan geniş bir otaq idi. Pəncərələri köhnə qəzetlərlə örtülsə də, gün işığı içəriyə az-çox işıqlandırır. İçəridən kəskin sidik qoxusu gəlirdi.

Mehman axirət aləminə inansa da, sonda hansı tərəfə düşəcəyini yaxşı bilirdi və aqibətini yaxşılaşdırmağa doğru dəyişməyə can atmırdı. Ancaq nəfəs alıb-verməsindən, ürəyinin döyüntüsündən, boğazının qurumasından hələ ölmədiyini anladı. Sonuncu xatırladığı şey sement qarışığında boğulması idi. Kiminsə dərəyə düşüb onu oradan çıxardığına inanmadığı gəlmirdi. Amma hər halda bunun başqa məntiqi izahını da tapa bilmirdi. Bədəninə işgəncədən sonrakı yaralar da müəmmalı şəkildə qeyb olmuşdu. Ağrıları yoxa çıxsə da özünü olduqca süst hiss edirdi, elə bil yerin cazibə qüvvəsi iki dəfə artmışdı. Hərəkət etməyə həli yox idi

Otaq və ya obyekt yolun kənarında idi. Çünki ötüb keçən maşınların viyılısı yaxından gəlirdi. Tam özünə gəldikdən sonra ətrafa bir daha nəzər saldı. Toz basmış və his içində olan divar sobasının içində müxtəlif rəngli boş şüşə qablar qalmaqat edilmişdi. Yaxınlıqda çoxsaylı birdəfəlik şpritslər, hər tərəfi yırtılmış dermantin kişi qayışı, bir qədər aralıda cırdındır paltar qalağı var idi.

Mehman yenə də kreslodə əyləşmişdi. Ancaq qeyri-adi formalı kreslo idi. Diyiçəkələri gösənmirdi və oturacağı çox dərin idi.

Yəqin etdi ki, onu kimsə ölümdən xilas edib və uzun müddət huşsuz vəziyyətdə qalıb. Bəlkə hamı gedəndən sonra Dadaş onu kotlovandan çıxarıb, xəlvətçə bu xarabə - narkomanların, səfillərin sığınacağına, sevgililərin “tezbazar” tipli görüş yerinə gətirmişdi.

Ağ rəngli pəncərəsiz qapı düz qarşısında idi. Arasından içəri işıq daxil olduğundan qapının kilitli olmadığına əmin oldu. Həmin qapıdan çıxıb nəyin nə yerdə olduğunu öyrənmək istəyirdi ki, ayaqları ona qulaq asmadı və tarappılıt ilə yerə sərilirdi. Dizüstə çox sərt şəkildə kirli beton döşəməyə yığıldı. Xırçıltı səsinə eşitsə də, heç bir ağrı hiss etmədi. Ayaqları ağrımaq nədir, heç ümumiyyətlə ona qulaq asmırdı.

Qurşaqdan aşağı paralizə olunmuşdu. Fırlanıb geriyə baxdı. Ofis kreslosu sandığı sən demə əlil arabası imiş. Mehman hələ də bir şey anlaya bilmirdi. Tələş içində idi. Döyüşə gedən əsgər kimi sürünə-sürünə qapıya tərəf irəliləməyə çalışdı. Bu an sol divarın aşağısında olan qeyri adı bir pəncərədən eybəcər, qoca bir kişi gözüne satsdı. O qədər diksindi ki, ürəyi ağzına gəldi. Uzun daranmamış saçları, pırpızlı boz-ağ saqqalı olan kişi də Mehmandan az qorxmamışdı.

“Ay kişi, mən hardayam?”, - deyə Mehman “bomj” kökündə olan qocaya dilləndi.

Kişi ağzını tərptərsə də nə dediyini eşitmək olmurdu.

“Səninlə deyiləm?. Bura haradı? Məni bura kim gətirib?”

Yenə də o danışıdığı əsnada eybəcər üz cizgilərini işə salıb, ağzının altında nə isə mırıldayırdı. Mehman döşəməni gözdən keçirib əlinin altında bir əskiyə rast gəldi. Diqqətlə baxıb, qadın alt paltarını olduğunu gördü. İyrənsə belə, topa şəkildə edib, həmin kişiye tərəf atdı....

Tam sükut çökmüşdü. Mehmanın artıq təkə ayaqları yox, bütün vücudu iflic olmuşdu. Eyni qadın tumuşundan həmin qocanın da əlində var idi və onun hərəkətini ideal sinxronluqla təqlid edirdi. Yerdəki pəncərə şüşəsi yox, güzgülü idi.

Mehmanın tükləri biz-biz olmuşdu. Yerində çabalayıb, bağırırdı.

“Kömək edin! Yalvarıram. Çıxarın məni burdan”

Bu əsnada yaxınlıqdan danışq səsləri eşidildi. Qapının ağzında durub zarafatlaşırdılar, sonra qapı tam açıldı. Əvvəl gün işığı yerdə sinəsi üstə uzanan Memanın gözlərini dəldi. Bir neçə saniyədən sonra önündə biq yerləri təzə tərləməyə başlayan iki yeniyyətəni gördü.

“Gördün, demişdim ki, bura gəlib çıxacaq. Sonra mənə inanmırdın. Hər gün eyni şey təkrarlanır”

“Bu doğrudan sənin ulu babandı?”, -eynəkli gədə, eninə-uzununa ondan iki dəfə böyük olan, fiş-fiş danışan oğlandan soruşdu.

“Hə Vallah. Göürsən də əclaf necə yaxşı qalıb. Hamı elə bilir babamdı. Dayı demirlər ki, həm babamın, həm atamın başını yeyib. 10 il əvvəl hələ mən uşaq olanda eyvandan yırılıb kəmərdən aşağı iflic olub.

“Buna hardan əminsən”, deyə eynəyini düzəldib yersiz şəkildə mizah tutmağa çalışdı.

“Qatıqlama”, deyə məzəmməti eynəkinin başına dəyən qapazla müşayiət olundu.

“Mən hardayam, siz kimsiz?” deyə Mehman yazıq sifətlə soruşdu.. “Mən niyə bu qədər qocalmışam. Neçənci ildir?”

Yekəpər yeniyyətə yaxınlaşıb onu qaldırmağa çalışdı.

“Ay kişi, hər gün məni bura niyə gətizdirirsən, sonra iki gün paltarımın p..x iyi getmir. Hələ sprişlərə bax, Allah bilir nə viruslar var iynələrində. Səbuhi gəl kömək elə, əclaf ağırdı.”

Mehman suallara cavab istəyirdi. Ona görə müqavimət göstərüb, onu qaldırmalarına mane olmağa çalışdı

“Əvvəl suallarına cavab ver!”

“Söz verirəm səni invalid arabasına əyləşdirək, hər şeyi danışacam”

Yeniyetmələr birtəhər gücənə gücənə qoca Mehmanı çiyinlərindən tutub arabaya əyləşdirdilər.

“Səbuhi inanırsan, teatr tamaşasında aktyorları necə rolları əzbər bilir a, məndə eləcə hər gün eyni şeyi danışmaqdan ətim tökülüb. Yaxşı neylək, bir iki gündə dözümlə sonra səni onsuzda Mərdəkandakı veteranlar bağına göndərəcəklər 1 aylıq.

Mehman doluxsunmuşdu, bu uşağın hər ağılından çıxan kəlmə onun çaşqınlığını bir az da artırır.

“Adın Mehmandır. Mənim ulu babamsan, ata tərəfdən, 98 yaşı var”

“De sən öl doxsan beş yaşı var” -, eynəklə gədə yenidən söhbətə qarışıdı.

Bu dəfə başına qapaz gəlmədi. Yekəpər əlini qırmızı cemperinin sinə cibinə atıb, oradan vəsiqəyə bənzər bir şey çıxardı. Vəsiqə qərribə rəng çalarları aldı və içindən 360 dərəcəli holoqram çıxıb, otağa nur gətirdi. İnteraktiv kimlik idi.

“Gördün 1952 Dərbənddə doğulub.” Holoqramını söndürüb, vəsiqəni Mehmana da göstərdi. Sənəddəki fotosəhifədə öz üz cizgilərini tanıya bildi nəinki bayaq pəncərə sandığı güzgüyə baxan zaman. “Görmə qabiliyyətinə isə söz ola bilməz...Bugün sabah 100 yaşı olacaq, gözləri siyəm pişiyi kimi dəqiq görür.”

“Nə deyim, əsil canlı əfsanədi... Gərək deyəsiz, hansısa kanal gəlib çəksin”

“Maygülü, kişinin ürəyi bu dəqiqə həyəcədən partlayacaq... Qoy ona hər şeyi danışım... Hə, belə keçən ildən səndə güclü skleroz başlayıb. Gündəlik olaraq yaddaş itkisi ilə üzləşirsən. Son aylar vəziyyətin daha da pisləşib. Beynin yeni informasiyanı yaddaşa vermir. Səhər durub dənənən harda olduğunu, nələr etdiyini xatırlamırsan, yalnız keçmişdə olanlar dumanlı şəkildə qalib yadında.”

“Sən nə danışırısan? Bu nə oyundu gətirirsiz başıma.”

“Off.. hər gün yarım saat vaxtım gedir buna. İndi nə sual verəcəyini də bilirəm. İndi soruşacağsan ki, sən “qurdun” adamısan, banket zalından səni kim çıxarıb,filan.

“Sən bunları hardan bilirən?”

“Hər gün eyni şeyləri təkrarlayırsan demirəm. Sənə elə gəlir ki, səni qaçıdırıb, hansısa restoranda işgəncə veriblər, nə bilim suda boğublar, ətni kəsiblər. Bir aydı uje eşidirik bu əhvalatları. Əvvəl dedik yəqin keçmişdə doğrudan da başına belə iş gəlib. Sonra arxivlərdə, internetdə araşdırıdın, ölüm ayağında olan nəməni dindirdik, sağ qalan qohum əqrabadan xəbər aldın. Nəinki səni heç kim qaçırmayıb, heç belə şeyi heç kim ağılından belə keçirməyib. Özün 90-larda, 2000-lərdə əməlli başlı lotu olmusan, iki dəfə yatıb çıxsanda, onlarla ailəni başsız qoy musan, polisdə, hökumət adamları da öz vaxtında səndən it kimi qorxub. Hər dəfə deyirəm, elə bu qədər uzunömürlü olmağın, yaxınlarının bir-bir ölümünü görməyin, hər gün qaçıdırılma və işgəncə ilə bağlı fantaziyaların elə qurbanlarının qarğısıdır səni tutub. Ayaza gəlincə, babam, yəni sənin oğlun - mən doğulmamışdan əvvəl rəhmətə gedib, yaxşı ki, onu oxutdurub, adam

etmişən. Tanınmış bio-kimya mühəndisi olub sənin çirkli adını öz ziyalılığı ilə kölgədə qoydu. On səkkiz yaşından sən qaldığın evdən çıxıb. Ancaq ölüm ayağında atama vəsiyyəət etdi ki, səni öz himayəmizə götürək. Buna qədər atam ümumiyyətlə sən varlığından xəbərsiz idi. Atam onun yetim xanada böyüdüyünü sanırdı.

Arabanın qarşısındakı zirzibili ayağı ilə kənara itələyib, eynəkliyə qapını tam açmasını tapşırdı. Gözlərindən şalalə axan, hönkür-hönkür ağlayan Mehmanın arxasına keçib, arabanı didərginlərin sığınacağından çıxardı. Saqqalını yolub eyni sözləri təkrarlayır. “Bağışla oğlum, bağışla məni Ayaz”.

Divanda yerini rahatladıb, televizorun pultunun qırmızı düyməsini basmışdı ki, mobil telefonunun klassik polifonik zəngi səsləndi. Dejavu!

S O N
